
TJEN (febr, 1985) FOLKET

INNHold

LEDER s. 2

PARTIDEBATT:

Om grunnorganisøsjonenes problemer s. 3

Styrk partilaga politisk ! s. 8

Vedtak fra konferanse s. 10

Vedtak fra et distriktsmøte s. 12

Om problema i partiet s. 13

Opp til strid ! s. 17

OM DEN POLITISKE OG TAKTISKE

SITUASJONEN : s. 19

VALGKAMPEN:

Hvorfor valgkamp ? s. 23

Muligheter og målsettinger i
valgkampen s. 28

Valgordninga er urettferdig s. 30

1.MAI -NOEN TAKTISKE SPØRSMÅL s. 31

AFGHANISTAN -nok en gang s. 34

DIVERSE DEBATT:

Om den strategiske perioden s. 35

PARTIDISKUSJONEN OM KVINNENE OG

ARBEIDERKLASSEN s. 36

KKs ØKONOMISKE STILLING s. 37

LANDSMØTEREFERAT: økonomirapport s. 38

LEDER

Grunnorganisasjonene: Diskusjon, undersøkelser, handling

Det er stor enighet i partiet om målsettinga "styrk grunnorganisasjonene".

Det er også lagt fram forslag til analyse av situasjonen, og tiltak for å nå måla. Enigheten her er også såpass stor at det er grunnlag for en felles praksis, at partiet må begynne å prøve ut de tiltaka som foreslås. Enkelte av disse er da også allerede satt på partiplanen og arbeidet med de er igang.

Men, sjøl om vi nå har nådd "handlingsstadiet", så har vi sjølsagt ikke forlatt, gjort oss ferdige med, diskusjonene og undersøkelsene. Spiralen er i gang, og som materialister må vi legge vekt på å videreutvikle analysen og forslaga til tiltak på grunnlag av videre undersøkelser og praktiske handling.

Beretningsforedraget på landsmøtet la fram en analyse av situasjonsne og forslag til innretting av partiets arbeid ut fra dette. Vi viser til "Landsmøte-Tr", men trekker ut de viktigste påstandene:

- Situasjonen i grunnorganisasjonene må sees i sammenheng med situasjonen i partiet som helhet. Det har med innrettinga av partiets arbeid å gjøre, med partimodelspørsmål og metoder for ledelse.

-Vi kan ikke styrke grunnorganisasjonene isolert fra deltakinga i klassekampen. Det vil si det henger sammen med å utvikle analysen av samfunnet vi lever i, og stille riktige paroler for handling.

-Det er spesielt tre "dimensjoner" som stikker seg ut, når det gjelder jobbing med lagsstyrkinga:

1) Demokrati/lagas rolle i utviklinga av partiets politikk.

2) Massearbeidet.

3) Planarbeidet/spesielt utviklinga av strategisk planlegging, - at laga ser sitt daglige arbeid i en større sammenheng, som et ledd i kampen for sosialismen.

I dette nummeret av Tjen Folket, trykker vi noen andre innlegg i debatten, samt noen vedtak fra div. partiorganer.

De støtter i hovedsak opp om det som beretningsforedraget legger fram. Det er verdt å merke seg at flere spesielt framhever viktigheten av å styrke laga politisk, bedre den sosialistiske agitasjonen og delta i den politiske kampen på sitt område. Dette mener vi blant annet støtter opp under to tiltak som står høyt på partiets oppgaveliste nå:

- bygge opp partiskolen, med i første runde å prioritere styrking av lagsledelsene.

- styrke den strategiske planlegginga på alle nivå i partiet, hvor også laga må legge vekt på å skaffe seg grep om den politiske og økonomiske situasjonen i sitt organisasjonsområde og engasjere seg i den politiske kampen.

Vi oppfordrer til fortsatt debatt om "tingenes tilstand" og "hva som må gjøres". Men vi gjør en stor feil hvis vi ikke samtidig nå begynner å prøve ut reseptene som er foreslått. Månedene som kommer gir oss rikelig anledning til å kaste oss inn i den politiske kampen og utvikle massearbeidet vårt.

Denne oppfordringa gir vi ikke bare til grunnorganisasjonene, men skal også prøve å etterleve den sjøl.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2012

Landsmøtet pekte på at partiet hadde hatt viktige framganger, men at situasjonen på mange måter var ustabil. Den politiske situasjonen i tida framover gir muligheter for mer markert framgang for partiet - dersom vi legger opp partiarbeidet rett framover. Vi mener den innrettinga vi nå legger opp til, gir slike muligheter. Det gjelder å tre til!

SKAU

OM GRUNNORGANISASJONENES PROBLEMER

(Sammen drag av ei innledning holdt på et årsmøte i et underdistrikt)

Dette er ikke den endelige og korrekte historia om grunnorganisasjonenes plass i partiet, eller den korrekte linja for ledelsen av dem. Det er heller ikke en lansering av nye og spenende løsninger på alle problemer som finnes, men jeg skal si litt om sånt som jeg tror vil ha betydning. Meningen er å trekke opp en diskusjon.

Målet for AKP(m-l) er å organisere og lede klassekampen, en kamp for å omstøte samfunnsforholda og legge grunnlaget for det klasseløse samfunnet.

Den demokratiske sentralismen er en måte å organisere virksomheta på. Når akkurat den organisasjonsforma er valgt, er det fordi den ser ut til å være den mest tjenelige og effektive forma, den organisasjonsmåten som best tjener våre revolusjonær mål.

Men det at dette er den beste måten, betyr ikke at modellen er feilfri. Tvertimot skulle praksis ha vist at det er en ganske vanskelig og motsigelsesfylt organisasjonsmodell.

Det er en motsigelse i forholdet mellom demokrati og sentralisme. Enheten ligger i kampen mellom disse to sidene. Men samtidig er demokratiet ei side ved sentralismen, og sentralismen ei

side ved demokratiet. Lenin pekte på at det som sto i motsetning til demokrati ikke er sentralisme, men byråkrati. Og det som står i motsetning til sentralisme, er i og for seg ikke demokrati, men autonomi.

Dette betyr at uten kamp for demokrati vil sentralismen spontant utvikle seg til byråkrati. Uten kamp for sentralisme vil demokratiet utvikle seg til autonomi og individualisme.

Byråkrati på den ene sida henger sammen med individualisme på den andre sida og omvendt. Det er det samme hvor sirkelen starter. Enheten i motsigelsen mellom demokrati og sentralisme ligger i kampen mellom sidene. Dialektikken lærer oss at den ene sida alltid vil være sterkere enn den andre sida, inntil de bytter plass. Oversatt til praktiseringa av demokratisk sentralisme i partiet, vil overslag være uungåelige, eller til og med nødvendige, og fullkommen balanse er en umulighet. En organisasjon i harmoni med seg sjøl, ville være himmelsk, men i virkeligheten er det himmelske umulig, som kjent.

Det er naturlig at vi får utmeldinger i perioder hvor partiaktiviteten endrer seg. I tida etter landsmøtet i 1980 har det vært en tendens i vårt område at

avdelingene har hatt lite ekstern politisk utveksling. Derfor har noen sluttet i partiet, andre har kommet til i stedet. I hovedsak er dette et sunnhetstegn, mener jeg, og ingen grunn til gravtaler.

Forstår jeg Lenin rett, så mente han en gang at det var en dialektisk sammenheng mellom måten organisasjonen fylte måla sine på, og organisasjonens indre liv. Evner ikke partiet å organisere klassekampen på sitt område, så virker det desorganiserende internt. Og omvendt, trur jeg.

Jeg trur at laga sine problemer er sånn: Mange overarbeida og slitne medlemmer, demoralisering, passivisering og stagnasjon, klarer ikke å løfte laget til å bli en kraft i å få kommunistisk politikk ut på gata, på arbeidsplassen osv. Dette er ikke et entydig bilde, det finns lyspunkter og mange bra tilfeller, men hovedsida er nok at laga har store problemer.

I vårt område er det i alle fall sånn at flertallet av de som har gått ut i det siste har oppgitt som grunn at dem har "gått lei". Enkeltilfeller har gått ut klart til høyre eller til ultravenstre.

Som jeg ser det kan vi angripe sånne problemer på to måter: Den ene måten er politisk i den forstand at den søker politiske løsninger. Den andre måten er moralsk, i den forstand at den ikke søker noen annen løsning enn å gi folk dårlig samvittighet for alt som ennå ikke er utrettet. Jeg foretrekker klart den første metoden.

Noen mulige angrepsvinkler

I april 1920 stilte Lenin spørsmålet: Hva har gjort denne fantastiske disiplinen i revolusjonens forropp mulig? Jo, sier han, - det som holder disiplinen oppe, som innskjerper disiplinen, og kontrollerer disiplinen, er tre forhold: For det første, den revolusjonære forroppens bevissthet og troskap mot revolusjonen. for det andre, evnen til å knytte seg til og smelte sammen med de bredeste arbeidende masser. Og for det tredje, riktigheten av den

politiske ledelsen, strategien og taktikken, under forutsetning av at massene ved egen erfaring overbeviser seg om at den er riktig.

Vi har pleid å være enige om at disiplinen er nødvendig for at organisasjonen skal fungere. Hvis Lenin fortsatt har rett, er disiplin avhengig av tre faktorer: Den enkelte kommunistens politiske bevissthet, masselinja og en korrekt, framtidsretta politikk.

Lenin fortsetter: "Uten disse forutsetninger blir forsøk på å skape disiplin bare tomme fraser og skaperi, og på den andre sida kan disse forutsetningene ikke oppstå med en gang, de utarbeides bare gjennom langvarig arbeid og hard erfaring. Utarbeidelsen av den blir lettet ved at en har en riktig revolusjonær teori, som på sin side ikke bare er et dogme, men bare utformes endelig, i nært samarbeid med praksis i en virkelig massebevegelse, i en virkelig revolusjonær bevegelse."

Lenin gjør ikke den feilen at han gjør disiplinen til et spørsmål om den enkelte kommunistens moralske standard. Derimot gjør han en materialistisk analyse og peker på den dialektiske sammenhengen mellom organisasjonens politiske nivå og praksis på den ene sida og disiplinen i organisasjonen på den andre.

Det hersker vel enighet om at for at organisasjonen skal fungere, trengs et fleksibelt maskineri. Som jeg ser det, regulerer vedtektene bare en del av måten aktiviteten drives på. Som i alle andre organisasjoner finnes også et sett med uskrevne regler, i form av overleverte forventninger, menneskesyn, moral osv., som av historiske og kulturelle grunner er blitt en del av vår måte å tenke på. Dette, i tillegg til det politiske nivået, handlekrafta og sjølstendigheta i hvert enkelt organisasjonsledd, vil ha mye å si for kvaliteten av partiarbeidet.

Noen forslag til tiltak

Jeg trur på tiltak i hovedsak på tre områder:

1. Styrk grunnorganisasjonene politisk.

2. Still mål for avdelingas areid.

3. Legg avgjørende vekt på massearbeidet.

Disse punktene skal utdypes.

1. Styrk grunnorganisasjonene politisk.

Grunnorganisasjonene har ikke nok makt og innflytelse slik situasjonen er i dag. Det er et faktum, sjøl om alle ønsker at det ikke var sånn. For at grunnorganisasjonene skal ha mulighet til å erobre makta i partiet, må den enkelte grunnorganisasjon styrkes. Partimodellen gir grunnorganisasjonen mye makt. Den viktigste grunnen til at det enkelte laget ikke griper denne makta, trur jeg skyldes hindre som sitter i huene våre, i de forestillingene vi har laga oss fordi vi er norske og fordi vi har praktisert en del feil i partihistoria. Disse hindrene finns i ledelsen på alle nivå, og de finns i grunnorganisasjonene.

Disse forestillingene arter seg på den måten at grunnorganisasjonene mener at ledelsen burde lede annerledes, og at det er fordi ledelsen ikke leder på den riktige måten at partiet har problemer med disiplin etc. og ledelsen trur at problemene finnes i at grunnorganisasjonen ikke arbeider rasjonelt og fornuftig, men bare flyr rundt og surrer uten styring etc. Mange andre forklaringer er lansert, men de har det til felles at de plasserer skylda for alt som er feil i et annet organisasjonsledd.

Dette mener jeg skyldes vane-tenking, og overleverte forestillinger om for eksempel autoritære hierarkier, som hindrer oss i å se det som burde være opplagt, nemlig at problemene må løses der problemene er og ikke et annet sted. Altså: grunnorganisasjonenes problemer må løses i grunnorganisasjonene, ikke i DS eller SK. Hvis grunnorganisasjonene skal ha makt, må makta erobres, den faller altså ikke ned fra himmelen.

Først og fremst trur jeg på å satse på å utnytte det virkelige

politiske nivået i laga bedre. Det betyr systematisk kaderdisponering. Med det mener jeg ikke at nå skal en masse folk tvinges til å gjøre ting som dem ikke kan. fordra å holde på med og som bare blir en tung plikt, men jeg mener stikk motsatt, at vi må utnytte det forholdet at folk utretter mest, og er mest effektive når de jobber med slikt som de kan og liker og er tent på. Vi må utnytte det forholdet at de mest erfarne, de med lengst utvikla politisk nivå, har lettere for å utføre de tunge og kjedelige oppgavene en nye og uerfarne folk eller folk som er i fred med å gå lei.

Det er min påstand at laga i dag ikke bruker kreftene sine. Det sitter masse lure folk og kloke kommunister rundt i laga som ikke blir brukt for å styrke laget, men som brukes til andrehelst eksterne oppgaver, oppgaver som av en eller annen grunn er vurdert som viktigere. Eller kanskje det ikke ligger noen vurdering til grunn.

Ledelsen av laga er ofte sett på som ei venstrehåndsoppgave, et arbeid mer av praktisk enne av politisk karakter. Det som trengs er sterk lagsledelse til å lede de som skal organisere og lede klassekampen på sitt område. Det stiller krav til sjølvstendig politisk handling, tevne til sjøl å utforme taktikken for området i forhold til partiets strategi. Det trengs ledere som er i stand til å jobbe ubyråkratisk og pløye gjennom tjue sentrale beskjeder og direktiver og der plukke ut det ene som konkret angår dette laget, som er i stand

til å slåss for lagets demokratiske rett til å utforme partiets politikk, til å sørge for at laget blir hørt i overordna organer osv. osv. Det er klart at dette er en viktig politisk oppgave. Distriktet har sånne folk blant medlemmene. Bruk dem. Og sørg for å bruke partiskolen til å utdanne fler.

Det andre som kan gjøres, ved siden av kaderdisponeringa, er å satse på skolerung, politisk og organisatorisk. Partiskolen vil neppe ha ressurser til å dekke hele

skoleringsbehovet, her må laga fortsatt ha grepet sjøl. Men, mye tyder på at mange lag ikke benytter seg av den ekspertisen som er opparbeida på flere felt, f.eks. kvinnepolitikk, forsvarspolitik, tredje verden o.l. Skolering er en av forutsetningene for reell demokrati og innflytelse, og må først og fremst ivaretas på lagsnivå.

Og så, metoder for ledelse: Dette er en kjepphest. Jeg sier: Ia et oppgjør med pekefinger-metodene, fy skam dere-metodene, du bør ha dårlig samvittighet for alt du ikke rakk eller ikke fikk til -metodene. Det norske folket, og m-l-bevegelsen i særdeleshet, har nemlig ei klippetru på at det er gjennom straff, ubehag, konfrontasjon, negativ påvirkning av svakheter og dårlige sider og krav om umiddelbar endring, at folk utvikler seg. Det er ved hjelp av disse metodene at mennesker lærer å vokse og yte mer og bedre, ser det ut til at nordmenn tror. Men, alle fornuftige og opplyste mennesker veit at det ikke er sant. Likevel ser disse metodene ut til å fortsette å leve sitt eget liv i partiet. Jeg tror ikke at dette skyldes uheldig arv i fra Lenin & co, men mer en arv fra den sønorske puritanske, moralistiske, sjøl-anklagede, smålige småborgertradisjonen. Jeg tror dette har sammenheng med klassesammensettinga i partiet. Mennesker yter mest, og best, når dem trives med det dem gjør. Mennesker anspores til bedre innsats når dem ser at det arbeidet de gjør bærer frukter, betyr noe, gir resultater. Negativ påpeking fører til motstand mot å gjøre noe. Kommunistisk sjøldisiplin er en frivillig sak, den kan ikke pådyttes. Mobiliser på politikk, ikke på plikt.

2. Still mål for avdelingas arbeid.

En faktor som har blitt tillagt betydning i de diskusjonene jeg har vært med på i det siste, er det forholdet at avdelingene aldri har klart å løse motsigelsen mellom egne planer, underdistrikt-

ets planer, distriktets planer, og sentrale planer. Min påstand er at dette er en motsigelse på overflata. Denne motsigelsen blir nemlig løst i de avdelingene som har utarbeida egne planer, som har bestemt seg for å gjennomføre visse planer, eller krevd hjelp til å gjennomføre dem av overordna organer, og følgelig tilpasset mer sentrale planer til sitt eget tempo. Ingen klarer å gjøre alt på en gang, ikke engang vi. Vitsen med å prioritere, har jeg hørt, skal være å velge hva som ikke skal gjøres. Det er alltid lettest når man veit hva man vil. Derfor mener jeg at grunnen til at det ofte er vanskelig å forholde seg til både lokale og sentrale planer på en gang, er at det i virkeligheta ikke fins sjølstendige, lokale planer. Derfor kaller jeg dette en skinnmotsigelse.

Jeg tror det er nødvendig å gjøre loklt det samme som SK har begynt å gjøre sentralt, og som DS har begynt med på sitt nivå; nemlig å diskutere strategien strategien, og streke opp taktikken. Til dette trengs analyser av omlandet når det gjelder klassegrunnlag, hvor er massene ifht partiet, hvilke politiske kampavsnitt er de viktigste nå, hvor kan fienden rammes osv.

Partiet er organisert for å lede klassekampen. "sønn at massene ved egen erfaring kan overbevise seg" om at politikken er riktig. Uten perspektiver og mål forvinner meninga med hele greia for den enkelte klassekjemperen, forsvinner innholdet i den bevisste fortroppen.

I vårt område er det flere saker som vi må rette taktikken inn på, her skal jeg nevne de fire viktigste, etter min oppfatning: Kvinneandelen i vår sektor, arbeiderklasseandelen i partiet i forhold til sektoren, brukergruppas interesser, og kampen om de offentlige budsjettene i framtida. Skal ikke si noe mer om dette nå. Men det illustrerer hva jeg mener. Jeg tror ikke det er lurt å stille for mange mål, eller prøve å gape over for mye. Det er vi flinke til. Vi er desverre ikke like flit-

-egge opp tempoet etter det. Vi får heller ta sjansen på å overoppfylle, og ikke skru forventningene for høyt. Så still mål, men still dem forsiktig.

3. Masselinja:

Dette mener jeg er motoren i hele greia. Fungerer ikke dette, så fungerer ikke noe annet heller. Hvis det å smelte sammen med massene (som Lenin sier) skal ha noen mening, er det nødvendig å ha en politikk. Men, uten å ha ei masse-linje, så ramler jo vitnen med å ha en politikk overhodet. Uten ei masselinje blir laget sittende å utveksle meninger med seg sjøl, helt for seg sjøl, og bytter papir med andre deler av partiet, som også sitter og pusler for seg sjøl på sin kant. Resultat: Ingenting kan holde på å gå av seg sjøl uten tilførsel av energi. Hele driv-verket stanser. Uten en politikk som skal omsettes blant massene ramler hele grunnlaget for en organisert revolusjonær bevegelse. Uten masselinja er den demokratiske sentralismen uten beriktel-se.

Grunnorganisasjonene er godt rustet til å ta ledelsen i dagskampen på sitt område. Den kjenner de lokale forholda på arbeidsplassen, har kunnskap om de massene det handler om, kjenner de levende menneskene. På dette området er grunnorganisasjonene unik, den sitter inne med den viktigste kunnskap om massenes liv.

Vi får ikke bukt med problemene i partiorganisasjonen før vi skjønner og tar konsekvensene av at det mest virksomme elementet i organisasjonen ligger utenfor organisasjonen, i forholdet mellom partiet og massene, og ikke i forholdet mellom ledende organer og grunnorganisasjonene i partiet. I dette forholdet mellom den organiserte kommunistiske fortroppen og massene, gjennom deltakelsen i klassekampen, i dette forholdet er det at det virkelig slår gnister. Det er her den virkelige energitvekslinga foregår. Partikamp innad er vel og bra, men det tar på kreftene. Sjansen til fornying og utvikling ligger i massearbeidet.

En slags oppsummering til slutt:
Det kommunistiske partiet tar sik-
kte på å omstøte samfunnsforholda
Derfor trengs en organisasjon so-
-m er effektiv og som kan slå i e-
-n retning av gangen. Derfor tren-
-gs en organisasjon som disiplin-
ert utfører sentralens direktiver
Derfor trengs medlemmer som fri-
villig innordner seg disiplinen.

Det kommunistiske parti skal være arbeiderklassens bevisste for-
tropp. Derfor trenger organisas-
jonen bevisste, tenkende, sjølst-
endige, handlekraftige mennesker.
Derfor må det kommunistiske parti-
et være det mest demokratiske i
verden.

Johan J

STYRK PARTILAGA POLITISK !

Hva er hovedårsaken til problema i grunnorganisasjonen?

Diskusjonene så langt har ikke avklart dette spørsmålet. Det ser ut til å være en klar sammenheng mellom uenigheta om hovedproblemet i partiet og uklarheta om hovedårsaken til problema i organisasjonen. Det er sjølsagt helt naturlig at dette henger sammen. Svaret på det ene vil da også gi mye av svaret på det andre.

- Har problema i organisasjonen hovedsaklig oppstått utfra et planavvik, feil innretting på arbeidet, for mye innretta på teori og internt arbeid ?

- Er vi for opptatt av strategiske spørsmål, av krigsforberedende arbeid, og for lite opptatt av dagskamp og politisk kamp ?

Kvis svaret på begge disse spørsmåla er ja, så vil det være naturlig med store endringer i vår politiske innretting og organisasjon (jmf. organisasjonsstrukturdebatten).

Jeg tror ikke svaret er så enkelt. Forrige LM stilte politisk/ideologisk konsolidering og studier/skolering som vår viktigste oppgave de neste 4 åra. Dette mener jeg er en riktig stilt oppgave som

har vært nødvendig for å avklare bl.a. viktige prinsipielle spørsmål i forbindelse med nytt prinsipprogram.

I perioder med stor vekt på skole-ring/studier må sjølsagt ikke den politiske kampen ligge nede.

Det har den da heller ikke gjort (valgkamp, 1.mai, kampen for arbeidsplassene o.l.).

Når det nå ser ut til at det er stor enighet om at vi i vårt distrikt har hatt en lavere ekstern politisk aktivitet enn ønskelig i siste del av perioden, så er det viktig å vurdere hva som kunne ha vært gjort annerledes og hva som er årsaken.

Jeg forsvarer i hovedsak såvel partiets innretting som planer i perioden. Det er ikke her hovedfeilen ligger. Den mener jeg er å finne i vår måte å lede og gjennomføre disse oppgavene på.

Når interessen for PP-diskusjonene i laga er lav, når deltakelsen på skoleringsmøter og kurs er liten, så skyldes ikke dette primært teorifiendtlighet hos medlemmene, men ledelsens måte å drive dette arbeidet på. Her mener jeg vi er for lite politiske. Vi evner ikke å reise kampen blant medlemmene.

Konklusjonen min er klar. Den teoretiske linjekampen, de strategiske spørsmåla og det krigsforberedende arbeidet i partiet må fortsatt ha høy prioritet. Hand i hand med dette må vi bli dyktigere til å delta allsidig i den politiske klassekampen i Norge i dag.

Hovedårsaken til problema i grunnorganisasjonen er at vi i for stor grad har overlatt laga til seg sjøl i de teoretiske diskusjonene, tatt for få politiske initiativ og drevet for lite linjekamp.

Tiltak for å løse dette problemet skal jeg ta for meg i det følgende:

Arbeidet med å styrke ledelsen av laga er et kjernespørsmål noe ikke minst partiskolen skal bidra til. Skal laget lykkes i å bli et politisk senter betyr dette at ledende folk i laget må være med i ledelsen. Dette betyr bl.a. at vi må vurdere "tilbakeføring" av folk med oppgaver utafor laget. Dette kan bety at man kutter ut verv i fagforeninger/masseorganisasjoner til fordel for laget eller at man trekkes ut av utvalgsarbeid o.l. Når dette er sagt så er det sjølsagt en fare for at vi gjør laget overordna alt anna.

Utfra det jeg ovenfor stilte som hovedproblem i organisasjonen vil le vi virkelig gjøre oss sjøl en bjørnetjeneste om vi lot være å

velge de mest ledende kameratene til DS for å holde dem i laget. Hvordan skal DS lede laga mer politisk og direkte ?

Det er ikke noen sesam sesam løsning på dette problemet. Vi finner neppe løsninga i en eller annen smart metode. Ikke minst fordi problemet er vel så mye politisk. Her tror jeg vi må tillemppe linja til MAO om masselinja på organisasjonen og sloss mot alle ideer om å betrakte medlemmene som redskaper, "infanteri", som lojalt setter ledelsens retningslinjer og direktiv ut i livet.

I plan og metodearbeid må vi videre legge vekt på at laga gis spillerom for sjølstendig initiativ. Dette betyr ikke mindre sentralisme, men aktiv oppfølging og stimulering fra ledelsen.

Øk kontakten mellom ledelsen og laga.

Dette betyr at organisasjonsarbeidet som et minimum må opprettholdes på dagens nivå og når det gjelder forholdet til distriktet må det trappes opp. Det betyr videre at forsøket med at DS har møter med alle lag må videreføres, og at DS må trekke enkeltlag og enkeltkamerater mer aktivt med i arbeidet på konkrete oppgaver.

Org.leder i et distrikt.

VEDTAK FRA KONFERANSE

(om kommunistenes ledelse av det faglige arbeidet)

1. Forutsetning for å bygge opp partiet på arbeidsplassene er å vite hvor man skal prioritere, arbeide etter en plan og sette av tilstrekkelig partiledelse over tid. I dag betyr dette først og fremst at partilaga og lagsstyrene må gis arbeidsrom og kaderstyrke. Arbeiderklassen skal prioriteres.
2. "Sosialismen vokser ikke opp av fabrikkgolvet" En helt sentral partioppgave er derfor å tilføre sosialistisk agitasjon. KK er et middel til dette. Men KK når bare fram til en liten del. Løpesedler og muntlig agitasjon på hvordan kapitalismen virker og hvorfor sosialisme er den eneste muligheten, er idag omtrent fraværende. Man må gå på studiesirkel for å få kunnskap om slikt.
3. Nesten hele partiets agitasjon i dag er rettet inn på kamp mot ulike utslag av kapitalismen: mot nedlegging, for lønnsøkning osv. Videre agiterer partiet for at man kan nå resultater i disse kampene om man kjemper godt nok, får tilstrekkelig støtte osv. Dette arbeidet er en nødvendig del for å høyne klassebevissthet og mot sosialdemokratiet, men den tilfører i seg sjøl ingen sosialistisk bevissthet. Dermed svikter partiet sin egentlige oppgave, og reduserer seg sjøl til militante fagforeningsfolk. Indirekte sprer partiet med dette illusjoner om at man kan bevare arbeidsplassene i krisetider, tvert imot kapitalismens lover. Tydeligst kommer dette frem når partikamerater og partilag som står i nedleggingskamper blir dessillusjonert og går i oppløsning i stedet for å styrke seg politisk i massene.
4. Nødvendig ledelse fra partiet. Det betyr sentral ledelse fra lag, DS og SK. SK er hovedansvarlig for utvikling av vår masseagitasjon, dernest partiledelsen på ulike nivå, - ikke den enkelte faglige kader.
5. Partiet prioriterer og jobber som regel for de intellektuelle. Undersøkelse om hva arbeiderkaderen er opptatt av, liker / misliker med partiet osv. må legges grunnlaget for en omlegging av partiets arbeidsstil.
6. Skal partiet ha noe som helst håp om å styrke seg i den kvinnelige del av arbeiderklassen er dette helt påtrengende. Her må det følges opp med særegne undersøkelser.
- 7a. Med disse omleggingene vil man sikkert miste noe arbeid vi har i dag. Dette må man være villig til.
- b. Ikke ta tillitsverv uten at man kan følge dem opp som parti, selv om massene vil ha en som tillitsmann. Partiet og ikke massene skal disponere våre kader. Dette forslaget (7b) fikk ved votering 6 stemmer og motforslaget som følger fikk 4 stemmer.

alt. b. Alle som ønsker å ta tillitsverv må ta dette opp til diskusjon i sitt partilag.

8. Krav til partimedlemmer
Ikke 1001 krav til enighet rundt 1001 ulike underordna saker, underordna i forhold til sosialistisk revolusjon. Man må feks. kunne være uenig i heile Alta-aksjonen og samtidig medlem i partiet.
Man kan være for sos. revolusjon og for feks. nedbygging av vassdrag. Det ene er overordna for et kommunistisk parti, det andre underordna. I dag sauses overordna og underordna sammen.
9. Konsentrering, forenkling og popularisering av prinsipp-program, ekstern og og intern propaganda og agitasjon.
10. Partilaga må utifra sine muligheter legge planer for en periode over flere år i forhold til ledelse av massene i sitt område. Dette forutsetter vilje til en hardere prioritering enn idag. SK's oppgave er å gjøre laga istand til dette.
11. Konferansen vil rose FU og Partiledelsen for sit voksende grep om den faglige ledelsen.
Men vi må ikke bare la krisa i kapitalismen med påfølgende utspill fra regjering, bedrifter, Skytøen & sosialdemokrati bestemme premissene for vår jobbing. Vi må sjøl ta initiativer og presse fienden oppover på banen.
12. Vi har positive erfaringer fra å konsentrere krefter på landsbasis, eks. Ja til Arbeid, Tyssedal og nå Lillesland-saken.
Tilsvarende kollektive framstøt må settes inn for å redusere AP sin betydning i fagbevegelsen.
Det vil si mot det såkalte faglig-politiske samarbeid LO / AP og all dets vesen.
13. KK må bli kollektiv organisator

Til pkt. 13 stemte 1 avholden, resten var enstemmig untatt pkt. 7b.

Retningslinjer for arbeidet i partilaga

Vedtak fra et distriktsmøte

Alle lag skal slåss for å oppfylle disse retningslinjene:

1. Lagets funksjon og organisasjon

a. Laget må først og fremst være et taktisk og politisk senter. Lagsmøtene må være forum for politisk og teoretisk kamp og debatt. Gode innledninger og gode forberedelser til møtene er en forutsetning for at laget kan bli et slikt senter. Praktiske oppgaver må i størst mulig grad løses utenom møtene.

b. Laga må prøve å legge en taktisk og strategisk plan for arbeidet sitt. Der må inngå for eksempel:

- planer for fostring av kameratene
- planer for utbygging av partiet
- planer for kampen mot sosialdemokratiet på lagets område
- planer for å få reist li ulike massekamper/aksj.

c. Partimedlemmene er frivillig med i partiet og det blir stilt krav til dem. Frivilligheten forutsetter også at medlemmene får noe igjen. Dette kan ikke være annet enn allsidig og interessant politisk opplæring, muligheter til å være med på å utvikle en politikk for - og til å slåss for - sosialisme og revolusjon, og massenes daglige interesser. Bare laget kan ta vare på det store flertallet av medlemmenes rettigheter.

d. Det bør være minst 6 medlemmer i et lag. Er laget mindre bør det tas særskilte tiltak for å øke størrelsen, om nødvendig med hjelp av DS eller byledning. Når medlemstallet i et lag overstiger 10, bør man tenke i retning av deling av laget.

e. I ethvert lag må det være en kjerne av medlemmer som har laget som hovedoppgave, helst 3-4 folk (med laget som hovedoppgave mener vi at oppgavene deres er definert av laget, ikke at det skal være interne oppgaver. Dette da i motsetning til at kameratene har store oppgaver i masseorganisasjoner, DS o.l.). Dette er nødvendig for at laget skal ha folk til å sette vedtak det gjør ut i livet.

f. Laget må ha halvårsplan e. l. der alle møter er dato-festa. Møtedag må aldri endres uten at det store flertallet av laget er enig i det.

g. For å utvikle laget som en politisk grunnenhet er det også viktig å arbeide for å få en felles ekstern praksis, f.eks. KK-salg i et boligområde e.l.

2. Krav til styrer

a. Det må være minst 3 styremedlemmer (for lag med under 6 medlemmer kan det være bare 2).

b. Det må være skikkelige styremøter.

- c. Minst en av de mest initiativrike og skolerte kameratene må sitte i styret (helst som leder) og ha det som hovedoppgave.
 - d. Minst to av medlemmene må ha styrearbeid/lagsarbeid som hovedoppgave (h.oppg. brukt som i pkt le)
3. Krav til medlemmene-----
- a. medlemmene skal delta på, og forberede seg til, alle møter i grunnorganisasjonen. Styret kan innvilge dispensasjon ved sjukdom, presserende familieproblem, endringer av skiftplaner o.l.
 - b. Alle skal betale kontigent punktlig og månedlig.
 - c. Alle skal ha en oppgave i en eller annen form for laget. Det skal være en oppgave knytta til det å være kommunist: KK-salg, styreoppgave, lede grunn-sirkel o.l.
 - d. Alle medlemmer skal drive en eller annen form for politisk massearbeide.
 - e. Det er det enkelte medlems plikt sjøl å sørge for at kravene oppfylles. I det øyeblikk styrets kraft går med til å innkreve kontigent, mase om møter, osv., mister det evnen til å være en politisk kraft i ledelsen av laget

OM PROBLEMA I PARTIET

(eller :kvifor vi har mista gløden?)

Det er vorte sagt mykje rett og fornuftig om feil og manglar i partiet sitt arbeid. Lista over områder som trengs å bli retta søkelyset på byrjar å bli lang. Det er stor einskap om at problema i grunnorganisasjonane(gr.o.) må få førsteprioritet framover. "Gjer gr.o. til taktisk politiske einheter" er parolå. Ei utmerka parole. Den krev at gr.o. utvikler større sjølvstende, analyserar forholda på sin stad, legg p planar for korleis nå ut til fleire, bli fleire og få større innflytelse.

Altså: det er einskap om at eit viktig problem blir angrepe på ein i hovudsak rett måte.

Eg oppfattar det og slik at kanskje storparten av parti-medlemmane meiner vi er kome til kort i å analysere kvifor det er vanskeleg å få gode lagsmøter, større aktivitet, meir slagkraft og med det kome lengre i å stake opp korrigeringstiltak.

Dette innlegget er et forsøk på å bidra med en slik dypere analyse.

Mitt utgangspunkt er at på same måte som summen av grunnorganisasjonane og dei ulike organa sitt arbeid utgjør partiet sin totale styrke, så er gr.o. sin styrke summen av medlemmane sin innsats. Ein innfallsport for vidare undersøking og analyse må difor vere å undersøke den politiske

helsa" åt partimedlemmane i avdelinga.

Mitt andre utgangspunkt er at det ikkje er nok å sjå på korleis dei politiske motseiningane står no, eller korleis leinga leder partiet no, vi må og sjå på korleis det politiske og organisatoriske livet i partiet har vore og utvikla seg dei siste 5-10 åra. Vi må altså også sjå på medlemmane som eit produkt av ei historisk utvikling.

Til sist det vera nyttig å ha ei liste med "testpunktar" når ein skal undersøke. Ei slik liste kan gjerast lang. Eg har valgt i denne omgangen å gjere den kort, og vil påstå at for at folk over tid skal fungere nokonlunde aktivt og dynamisk må dei ha "tru" på følgande fem ting:

- politikken; grunnlaget vi står på, hovedsakene, dei strategiske måla
- framtida; det nyttar å slåss
- folket: at folk flest faktisk er OK og i stand til å bli mer radikale
- rørsla: at den er liv laga og istand til å løyse opp i problema og få aukande innflytelse
- seg sjøl: at ein sjøl er i stand til å slåss og oppnå resultat

Desse fem tinga heng meir og mindre i hop, men stort sett kan dei haldast adskilt og vurderast kvar for seg. Den interesserte lesar får sjøl tenke igjennom kva dei ulike tinga innebærer, korleis dei heng i hop m.m. Her og no vil eg nøye meg med å fastslå at det vel er ganske opplagt at det ikkje er nok å vera einig

i politikken dersom ein har mista trua på at rørsla kan vinne oppslutning. Eller at det nyttar lite med stor tru på folket dersom ein ikkje også har tillit til eins eigen evne til å overtyde folk om at politikken vår er bra.

Problema i bønn - slitasjeproblem

Det er mykje liberalisme i partiet. Eg trur det er lite fruktbart å eintydig karakterisere dette som eit utslag av småborgarleg ideologi og nøye seg med å gjenreisa praksisen med ideologisk kamp, kritikk og sjølkritikk. Samstundes b blir spørsmålet om planarbeid, betre KK-arbeid osv. osv. vanskeleg å løyse utan at vi også løyser spørsmålet om liberalismen.

Saka er den at det fortsatt stort sett er dei som var aktive for 5-15 år sidan som er aktive no. I dei kanskje fleste avdelingane står og fell arbeidet på 1-3 slike gamle travarar. I svært mange år har dei same folka gått igjen i det meste arbeidet vi har dreve. Om ikkje dei same folka har vore med på alt, så har dei ofte vore avgjerande for å drive fram og utvikle arbeidet vårt på ulike felt.

I tillegg skal dei skulere seg sjøl, ta del i den politiske debatten lokalt, ta del i dei utallige debattane som foregår internt, ta seg av familie, drive massearbeid... Samtidig er det mitt bentepte inntrykk at svært mange av kadrene i partiet er ganske slitne, går på halv maskin,

jobbar på rutine, er veldig "fastlåst" i ulike verv og har problem med å sjå nokon vegg ut av problema. Og det er faktisk slik at det er desse folk som skal gå i spissen for ein "ny giv" i massearbeidet, propagandaarbeidet, skuleringsarbeidet, kaderforstringa og det lokale planarbeidet. Arbeid som faktisk er avgjerande for at ikkje m.a. slitastjen skal bli for stor, og arbeidet stogge opp.

Kva så med resten av medlemmane. Dei som "berre er med", som jobbar litt no og då, som jobbar godt på "kommando" eller som gjer ein dyktig og sjølstendig jobb på eit eller anna frontavsnitt?

Fleirtalet av desse gjer mykje nyttig arbeid for partiet. Svært mange har tidlegare vore aktivistar og ledarar. Og mange tidlegare ledarar og aktivistar har gått ut. Kvifor?

Gjennom samtale med slike folk er det ein del ting som går igjen:

- stagnasjon m.a. på grunn av lite rettleiing og oppfølging

- utbrent pga aktivitetsnivået
- for mykje teori - falt utfor dei politiske og teoretiske diskusjonane
- lei av å oppdage at det ein eit år blir overkøyrte for, nokre år seinare blir offisielle standpunkt
- lei av å bli "overkøyrte" i politiske diskusjonar
- lei av "vinglinga" i standpunkt; "no har vi endeleg rett" mentaliteten
- endra livssituasjon, familie, vener m.m.
- politiske uenigheit/politisk usikkerhet.

Her er det mykje å gripa fatt i:

Eg vil ikkje fram til at alt dette er viktige feil i partiet no, eller at alle slike feil skuldast feil partiet gjer, eller at alle slike reaksjonar/problem kan lukast bort.

Tvert om: Poenget mitt er utelukkande at alt dette (og fleire ting) er høgst reelle problem for mange partifolk (og uavhengige), og er avspeilingar av faktiske problem for og i partiet. Nokre av dei høyrar historia til, men

preger fortsatt mange medlem-
mer sin vilje og evne til å
jobbe; andre er uttrykk for
reelle feil og manglar i det
indre partilivet og måten
partiet blir leda på.

Det er ei av dei viktige opp-
gavene for kaderfostringa å
finne fram til korleis vil
best skal utvikle dei som i
dag høyrer til den mest pas-
sive delen av medlemsmassen.
Men, som sagt ovanfor, må vi
og ha ein kaderpolitikk for
den mest aktive "tredelen".
Det er dette eg først og
fremst sett søkelyset på i
denne omgangen.

Ei viktig oppgave for oss
kan difor formulerast slik:
Korleis mobilisere den aktive
tredelen til å styrke parti-
arbeidet kvalitativt og kvan-
titativt utan samtidig å for-
sterke slitasjeproblemene?

Eg tykkjer det er vanskelig
å seie noko konkret om dette
for partiet som heilskap.

Men ein stad må vi starte. Og
det viktigaste då er at vi

- erkjenner at dette er
reelle problem
- erkjenner, og tek konsekven-
sen av at sjøl om vi er
ferdig med dei verste barne-

- sjukdommane så er vi fort-
satt midt i puberteten
- går den aktive tredelen
etter i sømnene for å finne
ut korleis den kan jobbe
betre utan nødvendigvis å
jobbe meir
- forserar arbeidet med å ut-
vikle ein heilheitlig
organisasjonsteori for å få
bukt med amatørisme og spon-
tanisme
- vurderar konkret kva områder
vi må ta eit steg attende
på for å styrke områder som
går under det partibyggende
arbeidet
- diskuterar desse spørsmåla
både formelt og uformelt i
partiet og også brukar
kaderen som en innfallsport
til diskusjon om viktig
heita av at flere tar aktivt
ansvar for utviklinga av
partiet.

- Hans P.-

OPP TIL STRID!

Kit Cæ i maner til kamp for AKP. (TF aug.84.) Ei spinkel røst i høsten. På tross av at langtidsplanen foreslår bedre klassesammensetning i partiet, og økt innflytelse for arbeiderklassen. Vel,- så vil det skje ting i tida framover som gjør det mer sannsynlig at måla vil bli nådd...?

Partiskolen er under oppseiling. Verving av nye folk. Større oppslutning i valget. Større utfordringer til enkelte medlemmer i avdelingene. Mer jordnær og logisk sikkerhetspolitikk osv.

Jeg tror vi stopper der. Det er ikke bare så enkelt. Vi må sprengte rammene vi jobber innafor. Vi må løfte oss sjøl etter håret. Vi må se til høyre og venstre - OK, men det er ikke så dumt å se rett fram heller. Se at arbeidsfolk ikke trives så godt i avdelingene våre. Kit C har rett. Vi trenger en kamp om AKP. Skal forsøke å sette på spissen noe av det han pøker på. Ingen vitenskapelig analyse. Ingen fasitsvar. Bare sette fingeren på noe som må tas alvorlig av hele partiet og som krever at mange må tenke, men som i dag på ingen måte blir tatt alvorlig.

Jeg vil kommentere første påstand i Kit Cæ innlegg: "AKP gjennom-syres av intellektuelle ideer, tanker og de intellektuelles kultur. Arbeiderklassens tenkesett og kultur er undertrykt". De intellektuelle dette inn i

miljøet uten å måtte streve så mye for det, med fotformsko og ryggsekk og det hele. (Ikke ment som hets, det bare er sånn.) En arbeider derimot, kan f.eks. reagere omtrent sånn: "Når æ sjer på derre gjengen der, får æ fnatt. Æ vil itj vær med å vær misjonær. Det e det siste æ vil. Dæm sei "oss" og "arbeidsfolk", ikke "vi". Eller: "Arbeidsfolk føle sæ trampa på og kritisert av intellektuelle

gjøka som liksom veit alt så mye ber. Dynastiet va møkk, men behøve all som så det å vær møkk for det? Å RV-radioen i Trondheim, må dæm alltid heng på slangbemerkinga når dæm spell cæntri?"

Eller: "For amatørå å nå fram med nokka i ml-apparatet eller Klassekampen, det e som å forsøk å gå inj i ei betongblokk. Itj e det tid. Itj e det plass. Alt e sementert. Og ei usikker sjel føle sæ usigelig dum som trurn har nokka å fær med".

Eller: "Nån folk skoill lån huset vårt te et møte. Ein kom litt fær tida, så æ å ungan rakk itj å gå før'n va på vei inj oppgangen. (Vi hadd avtalt å vær ut når dæm kom pga sikkerheta). Nån ungan kjæm reinnan ut døra, bråsnur'n og går igjen. Da sei ungan: Mamma, hainnj mainn skoill te oss - koffer snudd'n? Koffer hadd'n ryggsekk på sæ"

La oss ta ei oppklaring. Dette er ikke hets. Ikke moralisme. Det er ikke et forsøk på å få folk til å

forandre klesstil og personlighet. Jeg er for mangfold. Men det er så enkelt at arbeidsfolk lar seg ikke trekke inn i hva som helst. De må føle seg heime. Ellers blir alt prat bare pissprat. Vi må skape et miljø hvor folk kan trives, uansett hvordan de kler seg og hvilke interesser de har. Sånn er det ikke nå. Jeg vil ikke ha ei kampanje mot "intellektuelle dustehuer, fotformsko, ryggsekker og småschizofrene særinger." Jeg - som Kit Gr - forsøke å vekke til dåd de nye folka - arbeidsfolk og andre - som føler at noe er galt. Som mistrives. Som føler seg tråkka på. Opp til strid for meninga di. BRØL! Som Solstad, og vi at Bjørn Jø har flere dimensjoner enn videodimensjonen, og kan bruke kvalitetene sine til mye anna enn å holde kjeft om OBOS-byråkratene sine halvskitne hender. Vis at

sosialdemokratene ikke har drept folkesjela! Kom igjen!

Hva kan du gjøre?

F.eks.:

Si alltid det du mener og føler rett ut. Slå hardt ned på det du synes er galt, sjøl om du føler deg dum og utafør. Lytt til hva folk sier om ml-bevegelsen. Skriv det ned, og send til KK og TF.

Ta på deg verv i avdelinga og gjør ting på den måten DU mener er best. Vis hvordan det kan gjøres. Sørg for å skaffe deg kunnskaper. Kunnskaper er den beste medisinen mot organisasjonsvirus av forskjellig art.'

Trønder-Tor

Den politiske og taktiske situasjonen

Hovedspørsmålet i tida framover vil bli vårt forhold til DNA. Framover mot 1.mai vil vi på sted etter sted bli pressa for å bli med i den "breie venstrebevegelsen" mot høyre-kreftene og Willoch-regjeringa. 1.mai vil bli gjennomsyra av stortingsvalgkamp, og kravet og presset mot oss vil være parola: "Stå sammen mot de blå, stem DNA".

Vårt standpunkt er sammenfatta i begrepet A = B, men dersom ikke dette bare skal bli en rein proklamasjon, må vi evne både å påvise at A virkelig er lik B, i tillegg til at vi må være åpne for at det finnes nyanser. Vi står derfor i en taktisk relativt vanskelig situasjon både når det gjelder 1.mai og hele perioden fram mot stortingsvalget. Det ligger an til at hele det politiske livet blir prega av at alt er et valg mellom de to store, DNA og Høyre, og at mange vil gå på DNAs taktiske hovedargument: "Nå må vi stå sammen, bort med Willoch-regjeringa".

TO FORUTSETNINGER FOR DNA.

Det er to viktige forutsetninger som må oppfylles dersom DNA skal lykkes med denne taktikken. For det første: De må på forhånd ha klart å samle så mange aktivister rundt partiet at de kan føre en effektiv valgkamp; altså at partiorganisasjonen til DNA er så styrka at entusiasmen brer seg i og utadfor rekkene av medlemmer. Kampen om 1.mai og mellom DNA-tog eller klassekamp tog vil være en viktig pekepinn på hvordan situasjonen er for DNA.

For det andre: DNA må være i stand til å presentere en politikk som blir oppfatta som et reelt alternativ til Willoch-regjeringa.

La oss se på disse to forutsetningene:

Først spørsmålet om DNA er såpass i siget at det gir seg utslag i økende støtte blant velgerne. Min påstand er at DNA har mer problemer enn de muligens har godt av. Hadde jeg blitt spurt for 3/4 år dida, ville jeg sagt at det er opplagt at DNA vinner valget. I dag er jeg slatt ikke så sikker. Her er 6 punkter som bygger opp under tvil-en:

1. Gallupen. Dersom DNA skal få til en politisk situasjon framover i valgkampen som gir skikkelig uttelling, bør de ha den moralske fordelene der er å ha en viss framgang på gallupen. Alle snakker om slitasje-effekten for Willoch-regjeringa, og den tilsvarende effekten for DNA i opposisjon. Men DNA kan ikke vise til økende oppslutning i forhold til gallupen. De står omtrent på stedet hvil, og har gjort det lenge.

2. Medlemsaktiviteten: Stikkprøver gjort rundt omkring i landet de siste månedene viser i hovedsak det samme bildet: DNA har problemer med å mobilisere sine egne medlemmer. Riktignok foregår det en ganske stortilt satsing på å aktivisere deler av fagbevegelsen til å drive valgkamp for DNA. Den første fasen skjedde i fjor høst, en rekke kurs ble holdt, en slags ideologisk opprustning, spesielt innretta på å gå løs på oss.

Men den store bevegelsen lar fremdeles vente på seg, og det rapporteres at DNA har kadremangel, det rekrutteres lite nye folk. Det er de gamle sliterne som står på. En del stader meldes det om at AUF vokser, men helhetlig sett virke det som om situasjonen er laber.

3. DNA er plaga av splittelser på konkrete saker. Jern- og Metall-ledelsen har i snart to år febrilsk for søkt å mobilisere forbundet, og spesielt skipsverftsarbeidera til valgkamp. Aksjonsdagene i 83 var en fiasko. I Stavanger var det 4000 jern- og metall-organiserte. Det var 4 stykker som sto på stand for J&M aksjonsdagen. I 1984 var bildet enda klarere. Skytøen & co arrangerte aksjonsdager mot statsbudsjettet og kobla det med valgkamp for DNA. En rekke klubber og foreninger innafor verftsindustrien protesterte, og effekten blei liten. Verftsarbeidera har ikke den helt store tilliten til at DNA skal rette opp situasjonen, og svært mange er uenig i Skytøens harde angrep på Ja Til Arbeid når hans svar for å reise kamp for verftsarbeidsplassa er valgkamp for DNA.

Et annet eksempel på en alvorlig splittelse er budsjettkampen i Oslo. Fra kampen mot budsjettet starta med kriseforliket til DNAerne i Kommuneforbundet, via La Oslo Leve, og demonstrasjonen 10. desember med 10 000 fagorganiserte - til Stoltenbergs grenseløse lojalitet overfor Høyre i budsjettbehandlingen i Bystyret, avslører djupe motsetninger innafor DNA.

4. De politiske og organisatoriske initiativene som DNA forsøker å dra i gang gir lite av seg. Jeg har nevnt aksjonsdagene til J&M. Forsøka på å mobilisere fagbevegelsen går heller ikke smertefritt. Riktignok kan Gro Harlem Brundtland fremdeles høste trampeklapp på forbundslandsmøtete, som f.eks. Handel og Kontor, og landsmøtet brukes til ensidig DNA-valgkamp. Men jeg trur at DNA gjør opp regning uten vert. En ting er å kose seg i lag med en stort sett DNA-frelst forsamling, og helt annet er det å stå i skal sam-

les på grunnplanen i fagbevegelsen. For å holde meg til H&K: DNA fikk 750 000 av landsmøtet, men landsmøtedelegatene som offensivt forsvarte partimisbruket er ganske sikkert ikke like kjekke når de vender tilbake til Samvirkelaget og lokalmiljøet. Et konkret eksempel er trusselen om utmelding fra H&K fra Luftfartens Funksjonærforening (1200 medlemmer).

5. Statsbudsjettet. Av grunner som jeg kommer tilbake til, kan ikke DNA legge fram et alternativt statsbudsjett som klart viser forskjellen mellom DNA og Willoch-regjeringa, og med den mobiliseringseffekten det ville ha. Tvert imot, DNA har de siste fire månedene gått aktivt ut og snakket om at "forventningspresset" må dempes. Dette skjedde seinest på det viktige årsmøtet i Troms Arbeiderparti i januar, der Einar Førde la stor vekt på å advare mot "forventningspresset". DNA er i ferd med å bli fanga i sitt eget garn, og konsekvensene er at folk har store problemer med å se forskjellen på DNA og Høyre.

6. medlemsutviklinga.

DNA satte seg et ambisiøst mål i 1982. De skulle nå 200 000 medlemmer innen 1985. Nå skriver vi 1985, og de opplysningene vi sitter inne med tyder på at de ikke vil klare mer enn 170 - 180 000. Det interessante er at det blei verva 20 000 DNA-medlemmer i 82, men det kan se ut som om vervekampanja har stoppa opp i 83 og 84. (Et forbehold, dette er gitt som muntlige opplysninger fra folk innafor DNA, og jeg ser ikke bort fra at mye kan skje før den endelige beretninga for 83 og 84 foreligger på DNAs landsmøte i mars 85. Dersom våre opplysninger holder stikk, så er det mildt sagt lite gunstig for DNA å måtte melde om ei mislykket vervekampanje midt i valgfåret.)

Disse 6 punktene mener jeg tyder på at DNA stamper i mer motvind enn de kanskje har godt av.

Den andre forutsetninga for at DNA skal lykkes med "enhetstaktikken" er at de klarer å presentere en politikk som blir oppfatta som et reelt alternativ. DNAs største problem på dette punktet er den innebygde klassemotsigelsen i DNA. DNA har to ansikter. Det ene er vendt mot borgerskapet og er svært aktivt med i utviklinga av de kapitalistiske strategiene for å få kapitalismen gjennom krisa og møte de nødvendige omstillingene med profitten inntakt. Det andre er vendt mot arbeiderklassen og lover "forsvar av velferdsstaten" og "full sysselsetting". Samtidig som DNA hadde 59% arbeiderstenner i 1981, blir en stadig større del av de samme 59% ramma av en arbeiderfiendtlig politikk utarbeida av det samme DNA.

Dette forholdet er achilleshælen til DNA, det er DNAs svake punkt. Og dette forholdet skjærer gjennom hele DNA. Riktig utnytta av oss gir denne klassemotsigelsen oss store muligheter til å manøvrere. Et glimrende eksempel på det er Oslo RVs avkledning av Stoltenberg og DNAs rolle i forbindelse med hevinga av barnehagesatsene i Oslo.

Vi sier altså at $A = B$. La oss se på et par viktige områder hvordan dette egentlig ser ut.

Kampen for arbeidsplassene:

Hva gjør DNA for arbeidsplassene, eksempelvis i skipsverftsindustrien?

La meg gå tilbake til landsmøtet i Jern & Met i 1982. Gro H. Brundtland lovet full støtte til jernarbeiderne og høsta trampeklapp. Et av krava var og er at faste installasjoner skal bygges

på norske verft. Dagen etter brageløftene på landsmøtet i J&M stamte Gro H.B. og resten av DNA ned et forslag fra SV om oppretting av et statlig ordrefordelingskontor. Hadde det blitt vedtatt, ville det vært starten

på å oppfylle J&M sitt krav. J&M-DNAernes viktigste oppgave se for mange J&M-medlemmer ut til å være å kvæle ethvert forsøk på å reise kamp mot nedskjæringene, se f.eks. Ja Til Arbeid.

Ta f.eks. Horten Verft nå. Har de gått ut med klar støtte?

Nei, og under Syses manøvreringer i fjor høst støtta de dette ganske ukritisk. I Aftenposten for 10. januar skrives det rett ut at Industridepartementet er mest interessert i å selge Horten Verft. Er det reist noen proteststorm fra DNA? Nei.

DNA er like interessert som Høyre i at verftsindustrien omstilles. Dvs, nedskjæres til en størrelse som både tilpasses kapasiteten, og profitten. Samtidig går DNA (i likhet med Syse & co) inn for storstilt kapitaleksport til utlandet.

Et nøkkelord både for Høyre og DNA er omstilling. Vi hevder at omstillinga vil bety omstilling til arbeidsløshet. LKAB i Narvik er et godt eksempel. To ganger har foreninga gått med på nedskjæringar og blitt lovt alternative arbeidsplasser. To ganger er de blitt lurt.

DNA sier i forslaget til arbeidsprogram (Ny vekst for Norge): "Arbeiderpartiet mener det er nødvendig med betydelige omstillinger i næringslivet. Arbeiderpartiet vil opprettholde hovedtrekkene i bosettingsmønsteret og sikre stabile lokalsamfunn. Omstillingene må derfor i første rekke skje mellom yrker, bedrifter, bransjer og ikke ved stor lokal arbeidsledighet og flyttepress".

Spør folk i Horten, Førde etc hva de synes om dette når DNA samtidig legger fram et alternativt statsbudsjett som i forhold til Willoch-regjeringas bevilger 37 millioner mer til skipsverftsindustrien. Og

DNA sier det sjøl i samme arbeidsprogram:

"Det skal legges mindre vekt på støtteformer som gir dårlig utnyttelse av kapital og arbeidskraft".

I praksis betyr dette sitatet: Når borgerskapet får problemer med profitten dvs "dårlig utnyttelse av kapital og arbeidskraft", så skjæres det ned på støtteordningene og resultatet er arbeidsløshet.

Eksempel nummer to: Boligpolitikken.

Langt inn i DNA erkjennes det nå at det var DNA som starta raseringa av Husbanken. DNA-ere som Torbjørn Berntsen gikk åpent ut på Oslo Samorgs store boligkonferanse i juni i fjor og ba om hjelp til å presse DNA-ledelsen. Det er en skarp konflikt mellom DNAere i Norsk Bygningsindustriarbeiderforbund og DNA-ledelsen om nivået og finansieringa av boligbygginga. 10 000 færre nye boliger er 20 000 flere arbeidsløse bygningsarbeidere. Bygning og LO krever 40 000 nye boliger i året, - i statsbudsjettet foreslår DNA 31 - 35 000. Dette er et kompromiss, og når det gjelder finansieringa har willoch-regjeringa gjennom diverse taktiske påplussinger høsten 84, presentert en boligfinansiering som ikke ligger langt fra DNA.

Ta Husbankrenta. Bygning og LO krever husbankrenta ned til

8%. DNA krever ei husbankrenta på 10 1/2 % i det alternative statsbudsjettet for 85.

En halv % økning (eller minskning av husbankrenta betyr økte/minska boutgifter på 200 kr pr måned.

Vi hevder at DNA rødda veien for den politikken som Willoch de siste åra har satt ut i livet.

Utviklinga av husbankrenta gir et godt eksempel på DNAs arbeiderfiendtlige politikk. DNA heva husbankrenta i 1980/81 fra 7 1/2 % til 10 1/2 %.

Dvs flere tusen kroner i økte boutgifter for folk. Høyre og Willoch-regjeringa har fulgt opp dette med å heve husbankrenta først fra 10 1/2 % til 11% og deretter fra 11% til 12 %.

A = B.

Vi er på vei inn i ei tid hvor de store ungdomskulla 60-åra er i ferd med å melde seg inn i boligkøen. Willochs politikk de siste åra har gjort inngangsbilletten nesten uoverstigelig høy for mange. Men det var DNA som starta raseringa av Husbanken - og prisen for å gjenreise Husbanken til nivået før 1980 er beregna til å koste 5 - 7 milliarder kroner. Denne summen er årsaken til at DNA har en boligpolitikk som til forveksling likner Høyres.

På område etter område kan vi ramse opp det samme mønsteret. Det etterhvert så berykta "Langtidsprogrammet" fra 1981 har streka opp DNAs hovedlinjer. Og i budsjett etter budsjett blir denne politikken konkretisert:

- Nedskjæringer i helse- og sosialsektoren.
- Nøytralisering av kravet om 6 timers normalarbeidsdag.

- Ingen kamp mot Høyres kamp-
anje for å rasere sjukelønns-
ordninga. Ikke et ord om dette
i DNAs forslag til arbeidspro-
gram for 85 - 89.
- Arbeidstidsbestemmelsene
uthules, normalarbeidsdagen
angripes.

På sak etter sak kan vi påvise
likheta i DNA og Høyres politikk.
Kampen om 1.mai vil kunne bli
taktisk komplisert. En forut-
setning for at vi skal få et
best mulig resultat, er at vi
klarer å påvise likheta mellom
A og H. Folks hukommelse er
ofte svak, og det blir ei vik-
tig oppgave for oss å rippe
opp i alt som DNA helst vil
glemme.

Langtidsprogrammet og rasering
eringa av Husbanken er i så
måte i ferd med å bli klass-
ikere, men vi må også påvise
hvordan DNA konkret oppfører
seg i de forskjellige politiske
sakene.

Jeg velger å slutte der jeg
begynte. Hovedspørsmålet i
1.mai-bevegelsen er vårt for-
hold til DNA. Framgang eller
tilbakegang i 1.maibevegelsen
avhenger av hvor drevne vi er
til å avsløre DNA og til å få
folk til å velge mellom klasse-
samarbeid eller klassekamp.

For SKAU

Arne L

HVORFOR VALGKAMP ?

SPØR ALLTID HVORFOR !

"DU FORANDRER VED Å STEMME"..

Vi må stille spørsmålet helt på
nytt: Hvorfor deltar vi i valg-
kampen? Mange har aldri diskutert
dette, og andre har diskutert det
for hundre år sida.

Vi er for revolusjon, vi veit at
borgerskapet ikke gir fra seg makta
si frivillig, vi veit at parla-
mentariske organer er fordekte red-
skaper for borgerskapets diktatur.
Likevel deltar vi i valg.

Ja, det er en motsigelse. Men
NETTOPP fordi vi skal avsløre
parlamentarismen, deltar vi i
parlamentariske organer! Det er
umulig å mobilisere folk til å
gjøre revolusjon så lenge folk trur
på parlamentarisme og de borgerlige
"arbeiderpartiene". Vi har avslørt
parlamentarismen, men det har van-
lige folk virkelig ikke gjort!

Folk flest blir rasende på det
meste av det som blir bestemt. Men
når det gjelder å FORANDRE, så trur
folk at de må STEMME lurt. Denne
gangen vil mange stemme DNA for å
få vekk Høyre, "sånn at det kan bli
en forandring". Det er nesten bare
vi som veit at det slett ikke blir
noen forandring. Arbeidsløsheten
vil fortsette å stige,, og ned-
skjæringene vil fortsette. Vi veit
at DNA har samme linje som Høyre
når det gjelder å hjelpe kapi-
talistene til å plassere penga i
utlandet. DNA er et borgerlig ar-
beiderparti. Så lenge vi har kapi-
talisme, er det en objektiv lov at
det vil være arbeidsløshet, kriser
og krig. Dette veit ikke folk
flest.

VALGKAMPEN ER EN AV FLERE
KAMPER

Valgkampen er en av flere kamper. Vårt hovedarbeid gjør vi utenfor parlamentariske organer, og det er riktig: Vi deltar i fagforeningene og kvinnearbeidet, vi organiserer aksjoner på enkelte saker. Vi selger Klassekampen og leder studiesirkler. Vi avslører planene til Sovjet og USA. Vi driver anti-imperialistisk solidaritetsarbeid. Vi prøver å få folk til å forstå at bare kamp nytter, og vi prøver å få folk til å skjønne at kapitalismen må vekk. Vi bygger partiet jevnt og trutt, sånn at vi kan ha kommunister i enhver krok av dette landet etterhvert.

Når vi deltar i valgkampen, så er ikke det en virksomhet som er annerledes enn den vi driver med som kommunister ellers (eller burde drive med). Valgkampen, og resultatene av den, inngår som et ledd i våre mål.

Derfor er det aldri bortkasta å stemme RV, i noen kommune eller noe fylke. Det er noen kamerater som ser at fylket deres må gå fra f.eks. ett tusen stemmer i 81 til 6 000 stemmer i 85, og de veit at de ikke får inn noen på Stortinget på flere år. De spør: Hva er da vitsen med å drive valgkamp?

VI UTNYTTER SITUASJONEN

Fordi borgera vil ha folk til å tru at de virkelige tinga skjer på Stortinget, må de virvle opp mye oppmerksomhet når det er valg, omtrent som om det gjelder liv eller død. Dette får folk til å være mer oppmerksomme: Folk skal gjøre en konkret HANDLING, de skal stemme. Alle skoler holder møter og årstemninger. Møter i fagforeninger.

I denne virvelen kommer vi. Vi utnytter situasjonen til å komme med vår politikk. Vi diskuterer med folk sånn at de ikke skal gi sin tilslutning til de borgerlige partiene. Å stemme taktisk på DNA-er å

gi dem et tillitsvotum, å gi tilslutning til en politikk mot arbeidsfolk. Å stemme rødt er å stemme for et annet samfunn, for sosialisme og en helt annen politikk. Vi verver stemmer, og det er å diskutere politikk med en og en sånn at de forandrer tankene sine og tenker annerledes enn de først hadde tenkt.

ETT MÅL: ØKE DE RØDES TALL

Det er ganske langt fram før vi kommer inn på Stortinget. I Oslo er, vi nærmest, men vi skal gå fra 7 500 stemmer til ca 14 000. Om vi ikke kommer inn, men går to tusen stemmer fram, så har vi skaffa to tusen folk til som har skjont noe mer, som har tatt andre standpunkter. For oss som mener at valgkamper ikke er det eneste man kan drive her i verden, er det mulig å se på to tusen nye, mer eller mindre røde mennesker, som ET VIKTIG SKRITT FRAMOVER mot vårt langsiktige mål. Valget gir oss muligheten til å telle opp de røde.

ETT MÅL: VI SKAL INNI

Hva kan vi gjøre på Stortinget? Nettopp fordi Stortinget er et skuebrød i demokrati, må vi på Stortinget. Vi skal dit for å få konkrete bevis på hvem det er som bestemmer. Vi skal grave fram konkrete eksempler som vi skal forklare vidt og bredt.

Vi skal dit for å avsløre de andre partiene. Vi skal fremme forslag som avslører at de andre partiene ikke mener ett ord av sine vakre valgtaler og fine programmer. Se hva RV gjorde i bystyret i Oslo: De har vist fram at mens DNA prøver å kjøre seg fram som daghjemmenes forsvarere, så stemte de MOT sine egne krav ved første mulighet til å stemme FOR dem. Virkelig avslørende! DNA svikter når det gjelder. Når vi fremmer krav om 6

timers normalarbeidsdag med full lønnskompensasjon på Stortinget, MÅ DNA og SV stemme imot, for de er imot. MEN DET ER DET IKKE SÅ MANGE SOM VEIT NÅ. Bl.a. derfor får de så mange kvinnestemmer.

Sånn skal vi bringe massenes krav inn på Stortinget, for i dag er det ingen på Stortinget som gjør det. Ser en på hva som blir diskutert der, skulle en tru at krava ikke fantes i det hele tatt! Arbeiderklassens interesser er det ingen som representerer der nå. Det er veldig behagelig for de borgelige paertiene at vi ikke er der! Vi skal dit for å få fram vår egen politikk og gjøre den kjent.

Vår politikk er også å forklare hvorfor samfunnet er som det er. Forklare og vise hvem som har makta. At arbeid til alle er helt umulig under kapitalismen. At folk må ta makta sjøl.

Borgere kan ikke forhindre at vi får større muligheter til å komme fram i radio, TV og aviser når vi er på Stortinget. Det må de ta med på kjøpet når de prøver å innbille folk at alt det viktige her i verden skjer på Stortinget. Det er veldig bra for oss å få politikken vår mere ut til folk. De stedene hvor vi er best kjent, får vi også som regel framgang i stemmer.

VALGKAMP STILLER STORE POLITISKE KRAV.

Vi er ENIGE med de fleste når vi jobber i fagforeninga eller i andre fronter. Men i valgkampen er vi UENIGE med de fleste. For de fleste forstår ikke at borgerskapet må styrtes og fratas makta. De fleste stemmer jo slett ikke rødt. Bare 30 000 har gjort det til nå. Det er ikke spesielt raadikalt eller rødt å LA VÆRE å verve RV-stemmer etter min mening.

Det finnes ideer i partiet om at valgkamp er mer "høyre" enn fag-

foreningskamp og annet massearbeid. DETTE ER IKKE RIKTIG. Valgkampen er en skarpere politisk kamp enn fagforeningsarbeid, fordi jobben vår er å avsløre hele det kapitalistiske systemet.

I valgkampen må vi svare bl.a. på slike spørsmål:

Hvorfor står det sosialistisk revolusjon på RVs program? Når kommer revolusjonen? Kan en person fra Venstre bli statsminister under sosialismen? Skal Høyre få statsstøtte? Kravene til RV om barnehager og arbeidsplasser vil koste 20 milliarder. Hvordan skal dette finansieres hvert eneste år? Hvordan vil RV takle inflasjonen som alle veit vil komme hvis 17,5 milliarder blir satt inn i sirkulasjon i Norge? Skal dere bevare alle slags arbeidsplasser? Også de med gammel teknologi? Hva vil dere ha i steden for Statens Filmkontroll? Hvorfor går dere inn for et forsvar utenfor NATO når dere vet at Norge ikke har råd til det, og at et slikt forsvar bare vil bli en vits? Støtter dere hærverk på kiosker? Snakker du som AKPer eller RVer? Hvorfor får dere bare 1% av stemmene? Venter dere at situasjonen skal bli så vanskelig for folk, at de stemmer på dere? Hvorfor er dere for vold? Hvorfor sier dere at A=H når de vitterlig har forskjellig syn på sjukelønnsordninga, boligtakstene, kristen formålsparagraf, skattelette, utenrikspolitik? Helt konkrete forskjeller, og dere vet det. Det hjelper Høyre. Hvem skal finansiere Jernverket? Vet du ikke hvor mange arbeidsplasser som går med under skudd i Norge? Vet du ikke at 6 timers dagen vil koste 23 milliarder kroner?

EN SKOLE FOR OSS.

Tusen sanne spørsmål får vi fra vanlige folk på jobben, på stands, fra borgerlige journalister og på

diskusjonsmøter med andre partier. Noen spørsmål bygger på falske forsetninger som 6 timers dagen /23 mrd kroner, andre er ålreite. Men uansett: Vi må kunne mye mer om den norske kapitalismen som vi skal avsløre, vi kommer opp i diskusjoner om alle slags spørsmål, og vi skal forklare hvorfor sosialismen er så nødvendig og så bra for vanlige folk. Vi skal samtidig være konkrete og stille krav ten å propagandere reformismen, vi skal forklare forskjellen mellom kapitalisme og sosialisme uten å bli abstrakte. Og ofte uten å holde taler, bare være kort og gre.... Sånt arbeid sklle vi egentlig drive til verdags. For sånt arbeid får andre folk til å forandre tankene og verdensbildet sitt, de får et annet, helhetlig syn. Og vi lærer mer av hvordan vi skal forklare, hva vi sjøl ikke veit og hva vi faktisk har linjer på.

EN UTFORDRING FOR AVDELINGA

Det er ikke et høyreavvik å drive valgkamp. Det er revolusjonært å drive valgkamp og få en kommunist inn på Stortinget. For det tjener klassekampen i dag, partibygginga og våre revolusjonære mål.

Valgkamp er altså en av måtene vi kommunister driver politisk arbeid og kamp på i vårt samfunn.

Skal hele partiet yte, og dra nytte av denne politiske kampen, må den bli avdelings sak og ikke noen få "RV-ere" sin sak. I landsmøteforberedelsene diskuterte vi at grunnorganisasjonene måtte spille en politisk rolle. At politikken ikke måtte "settes" bort til redaksjoner, fraksjoner og utvalg. Politikken måtte bli avdelinga eiendom. Skal feila som blei kritisert korrigeres, må det skje i virkelighetens verden, det vil si i forhold til virkelige oppgaver. Hvis ikke

valgkampen er en sønn oppgave, så veit ikke jeg. Avdelinga burde dessuten ha en mening om hvilke politiske spørsmål de vil kjøre mest fram i valgkampen, hvis det er lokale forhold som tilsier det.

Det er en god del kamerater som ikke skal drive med valgkamparbeid eksternt. Men de kan likevel være til direkte nytte i valgkampen. Blant annet ved å bringe inn i avdelinga synspunkter som er vanlige blant folk. Ved å studere lokalavisene og skrive forslag til debattinnlegg. Ved å samle informasjon om andre partiers virksomhet de siste fire åra osv. i fylket og kommunene. Ved å være utspørrere når avdelinga skal øve seg i å svare på spørsmål. Dessuten skal det gjøres ting som ikke har noe direkte med valgkampen å gjøre.

BRA FOR KVINNEKAMPEN

Det er ikke emndet for denne artikkelen å ta opp RVs politiske plattform. RVs manifest og program er på markedet samtidig med denne artikkelen. Studer og diskuter disse!

En annen artikkel i dette bladet tar opp det som vil bli det sentrale taktiske spørsmålet for oss: forholdet til DNA og A=H agitasjonen.

Men en sentral sak som angår innrettinga av valgkampen skal vi allikevel ta med her: kvinnekampen. Etter landsmøtet i AKP er det blitt mere kjent utad at partiet har hatt og har en kvinnebevegelse. Mange er spente på om dette var en flipp eller om det betyr noe i praksis. Vi i partiledelsen er veldig opptatt av å vise at det ikke var noen flipp, men at kvinnepolitikken skal ha en mer sentral plass i arbeidet vårt. Dette er nødvendig både ut fra kampen i dag, men også

på grunn av våre strategiske mål. Partiet må fortsatt være kvinneopprørsk.

Dessuten kan vi ikke lage en politikk i takt med virkeligheten hvis vi ikke ser kvinnes interesser. Og RV har et stort velgernderlag i unge kvinner.

Dette betyr at RV i valgkampen må være sterk på kvinnespørsmål. At det er mange damer på toppen av listene er kjempebra, og det har skjedd hovedsaklig på politisk grunnlag. Men mange jenter på toppen fører ikke automatisk til at RV sin propaganda i skrift og tale blir prega av kvinnepolitikk. Det vil kreve diskusjoner og skolerung.

Når det gjelder kvinnepolitikk, skal RV framfor alt bli kjent som 6 timersdags partiet. Det er bare vi som går inn for 6 timers normalarbeidsdag med full lønnskompensasjon av partiene i Norge. Når en argumenterer for 6 t d, er det umulig å la være å snakke om kvinnes situasjon. Alle som skal argumentere for RV må kunne mye om 6 td. Kravet må få en stor plass i program og propaganda forøvrig.

Vi får et problem som vi vil merke: Intervjuere kommer ikke til å spørre oss om kvinnepolitikk. De er ikke opptatt av det. Da får vi ikke svart på det vi vil svare på. Så den eneste muligheten i sånne intervjuer, er å bestemme seg for at samma faen hva jeg blir spurt om skal jeg i hvert fall si 6 timersd dagen med full lønnskompensasjon minst to ganger. Det skal bli huska.

Vi bestemmer heldigvis sjøl når vi skal trykke ting og holde innlegg og taler. Da må vi køle på, og bruke kvinneeksempler. Store bokstaver må til når en skal snakke damesaker.

Vi har mye bra kvinnepolitikk, men alle må kunne argumentere for den hvis den skal ha noen betydning for RVs valgkamp. RV skal sørge for at kvinnekampen blir ett "hett" emne i valgkampen. Det vil også styrke RV.

PARTIET MÅ MOBILISERES

En stor politisk kamp som valgkampen, får vi ikke til uten at partiet er mobilisert. Derfor kan det være bra å diskutere disse tinga:

1. Alle kamerater bør si meninga si om valgkamp. Alle motforestillinger må komme fram og bli diskutert. Se valgkampen i et langsiktig perspektiv, partibyggende perspektiv. Hva er fordelene ved å ha en stortingsrepresentant?

2. Hvordan argumenterer vi når vi skal forklare at H og DNA er det samma, eller at folk ikke skal stemme SV.

3. Hvordan skal vi vise at vi/RV fremmer kvinnes interesser og få mange kvinnestemmer?

For SKAU
Jorun G

Det er relativt stor usikkerhet i RV og partiet om hva vi kan oppnå i denne valgkampen. Dette skyldes dels DNAs kjøp på regjeringsvalg, og dels det faktum at vi ikke har noen sjanse til å få stortingsrepresentant i de aller fleste fylkene.

Partiet har noen ganger satt seg for høye målsettinger i valgkampen. Dette er negativt fordi det skaper for store forventninger og lett fører til skuffelse og desorganisering. Derfor har vi vært mer forsiktig i det siste. Derfor sa vi: "RV skal bli et prosentparti" i 1983. Derfor slo vi mot ideer i retning av at vi kunne bli 5-10% osv.

Men det er grunn til å stille spørsmålet om vi ikke har blitt for forsiktig, og undervurderer mulighetene våre. En ting er klart: Om vi sier at **det kommer til å gå dårlig i høstens valg; vi kommer til å gå tilbake**, - så er det nærmest et **sjeloppfyllende profeti**.

Hvor står RV?

I 1983 var det 26.153 som stemte RV i fylkestingsvalget. Når vi tar hensyn til de som bare stemte oss i kommunevalget, var det rundt 30.000 som stemte RV i et av de to valgene. I forhold til 1981 var det en framgang på 10-13.000.

Tradisjonelt utgjør stemmene ved fylkestingsvalget et slags "grunnfjell". Det må slås fast at vi stemmemessig har gått fram ved hvert valg vi har deltatt i, men at prosentandelen har svingt litt opp og ned fordi valgdeltakelsen har vært forskjellig.

Det er mange grunner til at folk stemmer RV, alt fra at folk er rødglødende revolusjonære til at de liker og stoler på første-

kandidatene våre. Valget i 1983 viser at det er mulig å trekke til seg mange forskjellige typer velgere og få fin framgang.

Om vi ser på oppslutninga vi har i deler av fagbevegelsen, kvinnebevegelsen og en rekke aksjoner, er det et misforhold mellom støtten vi får der og oppslutning ved valg. Sånn sett ligger det et relativt stort potensielt velgergrunnlag og venter på oss. Det er mulig å øke RVs stemmetall betydelig under de nåværende forholdene i klassekampen. 40-60.000 stemmer er mulig - dvs. 1,5-2,5%.

Bli et politisk alternativ.

For å kunne greie dette kreves det at vi i større grad legger vekt på å bli et helhetlig politisk alternativ. Vi legger stor vekt på å få tillit og oppslutning om våre politiske linjer for fagforeninger og andre masseorganisasjoner, mens vi i mindre grad har lagt vekt på å få dette til å bli oppslutning om en helhetlig politikk. For å greie dette må vi legge større vekt på å propagandere RV som et alternativ, og partifolk må ha det som et mål å verve sympatisører og velgere til RV.

Vi kommunister snakker ofte om objektive forhold og nødvendig utvikling. Men vi snakker i for liten grad om at når vi kjenner de objektive forholdene, så har vi også større muligheter til framgang. Dette er et spørsmål om partiets innsats og om viljen til framgang. Om partiavdelingene bestemmer seg for å drive valgkamp og setter inn mye krefter på det, så vil det garantert slå ut i større oppslutning.

To vanskeligheter.

I denne valgkampen vil vi møte vanskeligheter på spesielt to områder. Det ene er i forhold til DNA, som kjører et kjempeløp for å konsentrere all oppmerksomhet omkring regjeringsspørsmålet. Den andre vanskeligheten er at RV "ikke har noen sjanse til å bli representert", og at det å stemme RV er "å kaste bort stemmen sin". Begge disse sakene er behandlet i egne artikler i TF, og jeg skal ikke gå inn på dem her.

I stedet for å se på vanskelighetene som uoverstigelige, må vi se det som en god ting at vi har stillt problemene tidlig, og begynt å utvikle våre svar og vår taktikk.

Målsetting for RV i 1985.

Hverken RV eller partiet har vedtatt noen målsetting for valget til høsten. Jeg skal forsøke å skissere opp mulig målsettinger.

1) For å beholde prosenten på 1,2, må RV ha ca. 30.000 stemmer, fordi valgdeltakelsen er større ved stortingsvalg enn ved lokalvalg. Dette betyr at vi må få alle som stemte på oss i 1983 til å stemme i 1985.

2) Dersom vi satser på å beholde oppslutninga i de ikke-prioriterte fylkene, og gå fram med 50% i de prioriterte, betyr dette vel 35.000 stemmer, eller 1,4%.

3) Dersom vi i tillegg virkelig satser på å få mandat i Oslo, betyr dette ei total målsetting på ca. 40.000 stemmer eller 1,6% av stemmene.

Jeg mener at det er viktig å ha ei kampmålsetting i valget, og den siste er mest i overenstemmelse med tidligere vedtak i SK og i landsstyret i RV.

Det er et dårlig alternativ dersom vi egentlig setter som målsetting å gå tilbake!

Positive faktorer.

Jeg synes derfor at partiavdelingene må diskutere hva slags styrker vi stiller med i valgkampen, og bruke dette som et utgangspunkt for diskusjoner om målsettinger.

1) Vi har lenge diskutert de taktiske problemene i valgkampen. Dette er bra, og gjør oss bedre rustet til å vende dem til vår fordel. F.eks. jobber vi nå for å gjøre argumentasjonen om at $A=B$ mye mer konkret enn tidligere.

2) Nominasjonsarbeidet er kommet relativt tidlig igang. Dette gir god tid til forberedelser for kandidatene, og til å bygge opp et apparat rundt dem.

3) Vi har nominert svært mange kvinner, og vi kan virkelig markedsføre oss som kvinnes parti. Vi har en svært god kvinnepolitikk.

4) Vi står mye bedre rustet på det politiske området enn i 1983. F.eks. har vi kommet mye lengere i utviklinga av en politikk for kampen om arbeidsplassene.

5) Rød Ungdom har prioritert valgkampen svært høyt, og kommer til å spille en drivende rolle i valgkampen.

6) Klassekampen har diskutert valgkampen og lagt en plan for ei langsiktig opptrapping av den.

7) Vi har i dag nærradiostasjoner i alle de 6 prioriterte fylkene, noe som gir oss store muligheter for å nå ut.

8) Det blir ny RV-film til høsten. Den forrige filmen fungerte svært bra.

9) Vi har startet skoleringa og treninga med listetoppene/ valgkamplederne, og skal i april ha et kurs for alle fylkene.

10) RV kommer til å lage ei grundig skoleringsbok som vil bli tilgjengelig for alle aktivister.

11) Partiet sentralt har satt av mange kamerater til jobbinga med

valget, og vil styrke senteret ytterligere i innspurten.

12) Partiet er i stand til å konsentrere kreftene sine, og vi har mulighet for å få et stort antall valgaktivister dersom vi prioriterer dette høyt nok!

Vi er derfor bedre rusta enn foran noe valg hittil. Det avgjørende arbeidet må nå legges i avdelingene. Her vi i realiteten spørsmålet om framgang eller tilbakegang bli lagt!

JAO

VALORDNINGA ER URETTFERDIG

Valgordninga er slik at et parti må ha svært stor oppslutning i ett fylke for å bli representert på Stortinget. Om vi regner sammen hva sistemandatet gikk på i alle fylker, viser det seg at et parti - ihvertfall teoretisk - kan ha 188.000 stemmer, eller 7,5% oppslutning, uten å bli representert på Stortinget.

I 1981 sto det i gjennomsnitt 16.000 stemmer bak hver stortingsrepresentant. Det vil si at et parti ut fra ei matematisk rettferdig fordeling kunne ha rett til 11-12 representanter, mens det pga valgordninga får null.

De store partiene tjener på valgordninga. Mens f.eks. DNA i 1981 skulle hatt 58 representanter ved ei matematisk rettferdig valgordning, fikk de 66. Små- og mellompartiene tapte. F.eks. tapte SV 4, V 3 og RV 1. Det sto f.eks. over 40.000 stemmer bak hver V-representant, over 31.000 bak hver av SVs, mens det bare sto 14.000 bak hver av APs.

Bortkasta stemmer?

Fordi det er nødvendig å ha stor oppslutning i hvert enkelt fylke for å bli representert, og fordi det ikke finnes noen ordning med utjamningmandater på landsplan, så betyr det at alle som stemmer på partier som ikke blir representert fra fylket til Stortinget kaster bort stemmen sin.

Det er sletts ikke bare RV som rammes av dette. Ta SV f.eks. De har 4 representanter fra 4 fylker. De fikk 52.000 stemmer i disse fylkene. På landsbasis var det 125.000 som stemte SV. Altså kastet 73.000 SV-velgere bort stemmen sin på SV. Det var 60.000 velgere som kasta bort stemmen sin på Venstre - og 50.000 på Fremskrittspartiet.

Om vi legger sammen alle de som stemte på partier som ikke fikk representasjon på Stortinget, var det 310.000 folk, eller 12,5% av velgerne.

Angrip valgordninga!

Det er viktig å holde fast på at RV har nok oppslutning til at vi burde ha 1 representant på Stortinget. Om det hadde vært stortingsvalg i 1983, burde vi hatt 2! Det er viktig å vise at det ikke først og fremst er en feil med oss, men at vi har ei urettferdig og undertrykkende valgordning. I stedet for å gjøre dette til resignasjon innover, bør vi gjøre dette til angrep utover!

I retning topartisystem?

Vi har ei valgordning som fremmer et topartisystem. I tillegg har vi et politisk press i retning av å gjøre valget til et valg mellom ei Gro-regjering og ei Kåre-regjering. Gro Harlem Brundtland sa på landsmøtet til Handel og Kontor, at de som ikke hadde skjønnt at valget står mellom Ap og Høyre burde holde seg hjemme på valgdagen.

I arbeidet for å få folk til å stemme etter overbevisning, er det viktig å få fram at valgordninga

og det politiske presset for å få folk til å stemme taktisk, er en del av det borgerlige undertrykkingsapparatet. Folk er opptatt av rettferdighet, og vi må vise urettferdighet!

Om ideologien med bortkastete stemmer skulle følges helt ut, så måtte alle velgere bare stemme på partier som var sikker på å få mandat, og alle usikre partier burde trekke sine lister til fordel for de sikre. Men det er jo å redusere "det frie valg" til en parodi! Og slik fungerer det jo faktisk i dag, ettersom valgordninga lurar folk!

NRK-reglene.

Det at NRK i tillegg krever at et parti må ha vært representert i en av de to siste periodene på Stortinget for å få være med i de ordinære valgprogrammene, bidrar til ei ytterligere skjerping av den urettferdige valgordninga. Dermed deler Gjerde & Co partiene i et A- og et B-lag, og gir Stortingspartiene et stort forsprang i kampen om velgerne. Dette undertrykkersystemet er det også viktig å få fram i valgkampen.

JAO

1. MAI

—NOEN TAKTISKE SPØRSMÅL

I dette nr. av TF er det en vurdering av den politiske og taktiske situasjonen, med vekt på DNA sin rolle. Når dere får dette vil det også ha vært et oppslag i KK - om hva som etter partiets mening bør prege 1-mai i år.

Disse utspilla angir retninga for den politiske kampen vi i år skal føre rundt 1.mai. Her følger noen retningsslinjer for taktikken vår, for å sette denne politikk-en ut i livet:

1. Et hovedskille mellom klassek-
amptoga og toga som er prega av s-
osialdemokratietts l.mai-linje, er
at klassekamptoga skal være masse
-bevegelsens tog.

Dette får konsekvenser både for d-
en politiske plattformen og for
organiseringa av toga:

-Toga skal reise massenes krav
Ikke partienes valgkampparoler.
Vi skal altså slåss mot valgtog.
(se pkt 2.)

-Massene skal sjøl delta i å b-
ygge opp toga og bestemme over d-
et politiske grunnlaget for toget

I faglig Solidaritet/faglig l.mai
-front-toga e.l. går vi derfor i-
nn for at det er allmøter som be-
stemmer hovedgrunnlaget for toget
og for at alle grupper skal kunne
stille med egne krav som er inna-
for ramma av hovedgrunnlaget, ikk-
-e står i motstrid til dette.
Vi jobber for å trekke med flest
mulig av de som står i kamp for s-
-ine interesser, mot kapital og i-
-perialisme.

I fagbevegelsen slåss vi for at m-
edlemmene skal bli trekt med i l-
-mai-arbeidet. At det er medlemms-
-øtene som bestemmer parolene til
klubbene og foreningene. At rep.-
skapsmøtene i Samorg har sterkt p-
-ress fra grunnplanen på seg.
Vi går også inn for at Samorgtoga
skal kvitte seg med sjåvinisme og
isolasjon fra andre grupper som v-
-i mener skal ha innvirkning på l-
-mai-toga (eks. anti-imp.fronter,
kvinneorg. osv.)
Enkelte steder har vi fått Samorg
til å innvitte slike grupper til
parolediskusjonsmøter, og til å l-
-a dem delta i toga med sine krav

2. Den store kampen i år vil stå
mot DNA sitt forsøk på å gjøre l-
-mai til en oppmarsjdag for sin e-
-gen valgkamp.
Av erfaring veit vi at det DNA le-
-gger avgjørende vekt på er taler
-spørsmålet og hovedparola/parola
for dagen.

Der hvor klassekamplinja står st-
erkt, kan de gjerne "gi bort" re-
sten av parolegrunnlaget, bare de
får kontrollen over disse 2. Dett-
-e må vi ta hensyn til i taktikke-
-n vår fra første stund av.

Når dette skrives, veit vi ennå i

-kke hva som blir DNA/LOs "parole
for dagen". Ett sted har de nå k-
ørt ut med "Enhet mot høyrekrefte-
-e" som parole for dagen, og for-
eslått at gruppene som slutter se-
-g til får stille med egne parol-
-er i egne seksjoner. Kanskje blir
dette opplegget flere steder ??

Vi er imot et slikt opplegg, og k-
-an ikke gå med i tog med denne p-
-arola som "samleparole".

Vi, og også flere etterhvert, reg-
-ner DNA med til høyrekraftene. M-
-en, det er ikke vår oppfatning
av parola som vil være rådende i
kampen rundt l.mai i år og valgk-
-ampen. Den vil tvert imot være en
av DNA sine viktigste paroler for
å samle radikale folk til å støtt-
-e opp om seg, mot Willoch & Co.
DEN ER EN VALGKAMPPAROLE FOR DNA!

Dette synet må vi gå aktivt ut m-
-ed. Gjør vi ikke det, kommer vi p-
-å defensiven i agitasjonen om at
A = H i valgkampen, og vi legger
opp til at DNA får misbruke l.ma-
-i.

Vi skal slåss for at parola for d-
-agen uttrykker et strategisk mål
for den progressive l.mai-bevege-
-lsen. Eks: "Kapitalisme er krise
og krig - For et sosialistisk No-
-rge" / "For et sosialistisk Nor-
-ge" / "Arbeidere og undertrykte i
alle land- foren dere" / e.l.
I situasjoner hvor DNA resier sin
valgkampparole kan det også være
aktuelt å slå tilbake med å fore-
-slå "Enhet mot kapitalkraftene-
For et sosialistisk Norge". For å
få markert at det ikke er valget
9.sept. det gjelder, men at l.ma-
-i-fronten slåss for et nytt syst-
-em og for krav som retter seg mo-
-t det systemet vi har idag.

Vi skal videre ikke begrense kamp
-en om plattform til parole for
dagen.

De sentrale krava til massene sk-
-al fram i lyset, og sette sitt p-
-reg på toget. Både for at det er
nødvendig for å mobilisere breitt
men også fordi disse krava også v-
-il konkretisere skillet mellom d-
-et DNA & Co står for og det mass-
-ebevegelsen slåss for.

3. Som vi har "stressa" de siste
åra, så kan vi ikke gå med i tog
som har klassesamarbeidsfolk som

taler. Talere som representerer D-NA vil slik stå i motsetning til de politiske grunnlaga for tog vi kan støtte.

Vi har tidligere hatt tilfeller der vi har forvrengt denne linja, til også å gå imot sentrale AKPer -e som talere. Det er politikken personene står for som gjør de fleste DNAere uakseptable som talere for klassekamptog. Vi har utallige eksempler på at DNAere ikke aksepterer toggrunnlaget når de s

-kal tale for klassekamptog. Det er det de og DNA står for som blir avgjørende for talen. AKPer trenger ikke gå imot det de står for, når de skal tale for klassekamptog!

4. Erfaringene levner ingen tvil om at vi må dra igang klassekamptog som står uavhengig av DNA sin innflytelse, for at vår l.mai-linje skal vinne fram. Dette gjelder også i 95 % av de tilfellene der det er mulighet for å gjøre Samorg til klassekamptog. Klassekamptog i Samorg trenger støtte fra en organisert massebevegelse, som gjør det klart at det blir eget klassekamptog dersom Samorg velger å kjøre valgkamptog for DNA.

5. Oppsummeringa i fjor pekte på at l.mai-bevegelsen vi er endel av

-var på rett vei når det gjaldt å avgrense seg mot sosialdemokratiet.

-At det fortsatt var høyreopportunisme som var den største faren.

-At vi også måtte være obs. på lettvinne løsninger; sekterisk "rødt og rødt"-taktikk. Eks trekke oss ut av kampen i fagbevegelsen der vi anså at DNA likevel ville prege Samorg. La SV slippe for litt med å være haleheng til DNA.

Vi må ta hensyn til disse tendensene, når vi nå igjen skal igang

6. Vi har ikke her tatt opp taktikken i forhold til sosialimperialistisk innflytelse i l.mai-bevegelsen. KK-oppslaget gir retninga for den politiske kampen her. Vi må være obs. på at mange steder vil det også være DNA som her går i spissen for å fremme slik innflytelse på l.mai (de er flere steder ansvarlige for invitasjon av sovjetiske gjester til l.mai-arbeidet). Samtidig er sone-saka og spørsmålet om atomforsvar gjenstand for uenigheter innad i DNA.

7. Vi minner distriktssyrer og lagsstyrer om pålegga i forbindelsen med KK-salg og partifester på l.mai (i r. heftet for des.) Og, ikke minst, og det gjelder hele partiet fra topp til grunnplan: styrke partiets masselinje gjennom l.mai-arbeidet, slik artikkelen i des-TF peker på. DNAs MISBRUK AV L.MAI KAN FORHINDRES, HVIS VI EVNER Å MOBILISERE BREITT!

for SKAU
-Ole

forts. fra s.35:

revolusjon opp mot hverandre på denne måten. Spesielt skjønner jeg ikke hvilken analyse som ligger til grunn for påstanden om at krig og okkupasjon er svært ugunstig for kampen for revolusjonen. Det er mange åpenbare grunner til å være mot krig og okkupasjon, men at ødelagte muligheter for revolusjon også kan føyes til denne lista er ganske nytt for meg. Fra Pariserkommunen via Oktoberrevolusjonen til de revolusjonære omveltningene etter 2. verdenskrig har det vært en påfallende tendens til at revolusjonære situasjoner nettopp har oppstått i samband med eller i kjølvannet av krig og okkupasjon.

Norge har opplevd krig og okkupasjon bare en gang siden borgerskapet kom til makta. Og vi har som kjent ikke hatt noen sosialistisk revolusjon. Men jeg har i alle fall ikke oppfattet det slik at perioden 40-45 var spesielt ugunstig for kampen for revolusjon i Norge. Og om vi er enige om det, hva er det så ved utviklinga siden som tilsier at forholdet mellom krig og revolusjon nå er blitt helt annerledes.

GRIMBERG

AFGHANISTAN- NOK EN GANG:

Stikkordet er Afghanistan.

Året er 1985.

Det er fem år siden Sovjets invasjon. Ingen kan ha gått glipp av utviklinga i den bestialske sosialimperialistiske røverkrigen. Ingen kan ha unngått ærefrykten ved møte med det kjempende afghanske folket. En venn, en alliert slåss en krig som også kan bli vår!

Etter denne åpninga ønsker jeg å få fram et budskap:

VI MÅ FORTSETTE INNSATSEN VÅR FOR AFGHANISTAN OGSÅ I 1985.

Vi må bygge videre der kimen allerede finnes. Vi må ta fatt der ikke noe finnes i dag. AKP har spilt og kommer til å spille en sentral rolle i solidaritetsarbeidet for Afghanistan. La det bli en æressak å trå til også der hvor DU bor.

Tre stikkord for arbeidet:

- GRUNNPLANSALTIVITET.

Solidaritetskomiteen som samler de mange til aktiv innsats, på gater og torg. Armeen med bøsser og paroler som går arm i arm med afghanske søstre og brødre. Armeen som lærer noe om Sovjet og om rettferdig frigjøringskamp.

POLITISK BREDDE.

Komiteen som samler opinionen fra høyre til venstre i EN solidaritetsorganisasjon. Konsolider bredden der den finnes, bygg den ut der den mangler. Splittelse i Norge tjener lett Afghanistans fiender.

VILKÅRSLØS STØTTE.

Et varemerke for Afghanistankomiteen fra starten av. Norge var avhengig av våpenstøtte utenfra under den 2.

verdenskrigen. Afghanistan har krav på det i dag som støtte til sin rettferdige frigjøringskamp. Vi er forplikta til å støtte dem og vinne forståelse for dette i Norge. USAs våpenstøtte er et usikkert kort som lett spilles bort i forhandlinger om "viktigere saker". En massiv støtte fra fotfolket og fra små land som Norge er mer å sette sin lit til.

To knagger å henge arbeidet på:

AKSJONSUKA 1985 - i ungdomsåret - arrangeres i samarbeid med ungdomsorganisasjonene, studentorganisasjonene etc. Tidsrom: 17. - 24.mars.

Propaganda og informasjon står sentralt. Representanter for den afghanske motstandsbevegelsen vil besøke Norge. Skal du invitere dem til din plass? Kontakt i tilfelle Afghanistankomiteen. Skal dere i gang med Afghanistankomite hos dere i løpet av uka? Start arbeidet nå.

FJERNSYNSINNSAMLINGA 1985.

Et prosjekt ved Kandahar i Afghanistan foreslått av Rød-Ungdom i samarbeid med Afghanistankomiteen skal ha minst 3,2 millioner av de pengene som kommer inn i årets TV-innsamling i oktober. Aksjonsuka i mars blir viktig for å legge grunnlaget for maksimal uttelling av TV-aksjonen. 1985 blir et nytt høydepunkt i solidaritetsarbeidet for Afghanistan. Partiet og enkeltkameratene er en av de kreftene som kan og skal få dette til. Lykke til! Stå på!

Rico.

OM DEN STRATEGISKE PERIODEN

Jeg ser på SKs framlegg om en strategisk plan for partiet som et påkrevd og nødvendig tiltak. Dette er en foreløpig kommentar til analysen av strategisk periode.

Innledningsvis i TF-bilaget aug.-84 blir en strategisk periode definert som en periode der den politiske strategien endrer seg betydelig. "En strategisk plan er en plan for en strategisk periode. Det er en plan for å skape de subjektive vilkåra for seier." "en plan for å sikre at de subjektive kreftene er tilstrekkelig sterke til å gripe ledelsen når de objektive kreftene er "modne"". Dette virker rimelig.

Den faktiske bruken av begrepet strategisk periode i planforslaget synes jeg imidlertid reiser viktige spørsmål. I den første artikkelen slås det uten videre fast at den strategiske perioden vi nå er i er perioden for sosialistisk revolusjon, fordi borgerskapet sitter med makta. I den andre artikkelen heter det at vi er i perioden da vi forbereder den sosialistiske revolusjonen. Dette høres riktig ut, men er svært allment. Det følger av dette at vi har vært i den samme strategiske perioden siden 1905 (med unntak av 1940 -45). Den strategiske planen vi diskuterer er altså planen for resten av perioden etter 1905. Jeg er skeptisk til et slikt utgangspunkt. Jeg tror det lett fører til at det blir tatt for lett på analysen av den konkrete perioden eller fasen vi nå er i mot slutten av det 20. århundre. Jeg mener vi heller må ta som utgangspunkt at den perioden da borgerskapet sitter med makta kan bestå av flere strategiske perioder eller faser som rommer betydelige endringer i klasseforholda.

Som et alternativ vil jeg antyde følgende: Vi er nå i en periode med en ny teknologisk revolusjon med tilhørende raske og omfattende endringer i sammensetninga av klassene. Vi er ikke i en revolusjonær periode, eller med Stalin, en periode med revolusjonær masseaksjon. Jeg mener planutkastet tar feil når det antyder at vi delvis befinner oss i en slik periode. Jeg mener altså at vi ikke bare har "visse trekk av å være i en "forberedelsesperiode"", men at vi helt og fullt befinner oss i denne perioden "da proletariatets avantgarde dannes". At partiet leder enkelte til og med store masseaksjoner, kan jeg ikke se endrer på dette så lenge aksjonene på ingen måte kan sies å være del av en revolusjonær massekamp.

Jeg ser det altså slik at vi fortsatt er i en partibyggende periode. At det er framgang eller tilbakegang i partibygginga som først og fremst avgjør om vi nå "styrker de subjektive vilkåra for seier". Om vi ser ut over egen grense til andre land i Europa, så er det vel ikke vanskelig å bli enig i at dette er gyldig. Men er det egentlig grunnlag for å hevde at Norge er i en vesentlig annen stilling enn andre land i Vest-Europa?

Jeg vil antyde følgende som utgangspunkt for videre diskusjon om strategisk periode: Vi er i en periode da vi skal bygge/utvikle et kommunistisk parti under vilkåra med den nye teknologiske revolusjonen. Vi står overfor betydelige endringer i sammensetninga av arbeiderklassen og andre klasser, som vi ennå ikke fullt ut kjenner omfanget av. Men vi kan allerede si at endringene bringer den kvinnelige arbeiderklassen fram i fremste rekke i kampen for revolusjon med de omfattende konsekvensene det vil ha for et revolusjonært arbeiderparti.

I artikkelen om strategisk plan heter det etter at det er slått fast at vi er i perioden der vi forbereder den sosialistiske revolusjonen: "Men vi må samtidig ha i hus at det er sannsynlig at den strategiske perioden vi nå er inne i, vil bli avbrutt av krig og okkupasjon. Et slikt skifte vil være svært ugunstig for kampen for revolusjon". Jeg tror det er galt å sette krig og...

förts. s.33

PARTIDISKUSJONEN OM KVINNENE

OG ARBEIDERKLASSEN

fra kvinneutvalget

RETTELSE TIL TF FOR DESEMBER:

Materialet om kvinnene og arbeiderklassen og artikkelen om 8.mars er blitt tildels stokka om hverandre.

Dvs: Materiale om kvinnene og arbeiderklassen (side 5 - 9) fortsetter på side 13, 1.spalte. nederst.

Avsnittet der heter: Noen stikkord om situasjonen nå.

Artikkelen om 8.mars slutter der.

mer materiale

6 timers normalarbeidsdag griper inn i hvordan alle mennesker organiserer livet sitt, og angår alle. Derfor kan arbeidet med 6 timers dagen gripes an på mange ulike måter, alt etter avdelingssituasjon, omland, behov. Vi kan markere RV/AKP, utfordrer Høyre, DNA, SV. Vi kan styrke den politiske diskusjonen i fagforeninger og klubber, utfordrer LO-ledelsen. Vi kan styrke og bygge ut Kvinnefronten.

STARTE DISKUSJON.

Bruk AKPs løpeseddel (sjøl om den ikke er helt aktuell på de siste hendelsene), eller Kvinnefrontens materiale til å starte diskusjon om 6 timers dagen og betydninga av en normalarbeidsdag. Det kan gjøres på jobben, i kvinnegrupper, i klubben, i foreninga, eller i organisasjoner om miljøer dere vanker i ellers: foreldreorganisasjoner eller grupper rundt barnahager, skoler, i idrettsmiljøer osv. Ta gjerne utgangspunkt i aktuell debatt om åpne butikker, lørdags-åpne banker osv. Oppsummer erfaringene fra diskusjonene og finn svar på det dere er usikre på.

VEDTAK.

Det det er mulig, prøv å få til vedtak, og ikke bare i fagbevegelsen. Vedtak må inneholde kravet om full lønnskompensasjon og helst tidfesting. - innen 1992.

DISKUSJONSMØTER.

Ofte blir vedtak fatta uten diskusjon. Noen klubber har invitert Kvinnefrontere eller andre kvinneaktivister til å innlede, med godt resultat. Diskusjoner på jobben kan også knyttes til kravet om lik arbeidstid, eller eventuelle lokale arbeidstidsspørsmål. Studieutvalg kan ta opp spørsmålet. I enkelte byer har det vært henvendelser til Samorg om å ta opp saka. Det går an å ta initiativ til et diskusjonsmøte for en hel bransje, f.eks. ansatta i helse/sosialsektoren om hva 6 timers dagen vil bety der.

I byen/stedet/lokalmiljøet, går det an å lage konfrontasjonsmøter med politikere som vil ha åpent samfunn og fleksibilitet, eller med arbeidsgivere.

Det går an å jobbe for at Kvinnefronten lager diskusjonsmøter, eller at vi lager møte - for at møtet også skal føre til dannelse av KF-gruppe.

I Flere store byer har det vært holdt vellykkede møter og konferanser i samarbeid mellom KF og eventuelle andre kvinneorganisasjoner, sammen med noen fagforeninger., og også politiske partiers kvinnegrupper. Vår holdning er at de politiske partiene bør spille en mer beskjeden rolle i slike fellesarrangementer. For vi ønsker å styrke fronten mellom kvinneorganisasjoner, fagforeninger og andre masseorganisasjoner.

Vær ikke redd for å lage mindre møter hvis en ikke våger å satse på store arrangementer.

I valgkampen vil det være aktuelt med egne møter om disse sakene, men kanskje i ikke stor grad å konfrontere andre partier på deres egne arrangementer.

DISKUTER I AVISENE OG FAGBLADENE.

Still spørsmål til politikere og fagforeningspolitikere. Det er svært aktuelt å stille spørsmål til delegatene på LO-kongressen om deres syn på normalarbeidsdagen og kvinnes situasjon i forhold til arbeidslivet.

LAG AKSJONER.

Da Astrid Gjertsen holdt propagandashow i Trondheim for åpent samfunn, blei hun møtt med løpesedler og godt forberedte innlegg på møte med 700 til stede. Løpeseddelaksjoner utafør søndagsåpne stormagasiner er en fin aksjonsform. Andre eksempler er fra Kvinne løpet i Oslo, med løpesedler og plakater med teksten: 6 timers dagen - mer løpetid for kvinner.

Vurder muligheten for å kreve lik arbeidstid på jobben. Også i kommunen. (Der kan det ofte være litt vanskelig å få greie på hvem som har vilken arbeidstid. 40 timer med og uten spisepause inkludert slås ofte sammen til 40 timers uke).

STØTT GRUPPER I KONFLIKT.

Det er viktig å støtte de ansatte i Handel & Kontor, i bankene i deres motstand mot angrepene. Men stadig flere vil komme i konflikt på grunn av lokale arbeidstids-spørsmål, som tilsynelatende er helt særegne forhold. F.eks. er det viktig å støtte fagforeningene i deres kamp for arbeidstider og kompensasjonsordninger.

Kvinneutvalget og Faglig Utvalg gir i samarbeid ut et hefte om 6 timers dagen til hjelp i arbeidet. Heftet inneholder de tre kronikkene som sto i KK i januar, og stoff som argumenterer for 6 timers dagen som kvinnekrav og for full lønnskompensasjon.

Kvinnefronten har et godt hefte om 6 timers dagen, en løpeseddel om "åpent samfunn" og merke.

KKs ØKONOMISKE STILLING

KK har hatt økonomiske problemer i hele landsmøteperioden. I 1980 gikk den i balanse. Men i 1981 gikk den med betydelig underskudd, på tross av høye opplag. Det skyldtes at statsstøtten realverdi blei redusert samtidig som portotakstene for aviser blei trappa kraftig opp.

Den samme utviklingen har fortsett hvert år etterpå. Høsten 1982 blei KKS økonomi-

ske stilling vurdert som kritisk. Konferansen av KK-ansvarlige i DSene slo fast at KKS eksistens var trua for første gang siden 1978/79. Partiet svarte med ei god vinterkampanje som ga opplagsøkning. Og etter forslag fra Georg Vaagen blei det oppretta en støttering for KK som blei en stor suksess. Disse to tingene tilsammen gjorde avisa i stand til å statse på investeringer i skjermer i red-

en svært god høstakampanje samt et ekstraordinært stats-tilskudd på 300 000 kroner gjorde at KK gikk i balanse i 1983. I 1984 har det vært stagnasjon og tilbakegang i opplaget.

Fra 1985 blir som kjent reglene reglene for statsstøtte endra. Det gir KK en realøkning på 0,5 millioner kroner. Pengene vil bli brukt til å styrke redaksjonen med en stilling fra nyttår og ytterligere en

stilling fra sommeren. Forutsetninga for at dette skal bli varig er at vi klarer å snu tilbakegangen i opplaget til ny framgang, og at vi klarer målsettinga for vinterkampanjen. For det andre er det klart at støttingen er blitt en betingelse for KKs eksistens. Den ga avisa ca 650 000 kr

i 1984, som er litt mindre enn i 1983. Vi må satse på å bygge ut støttingen, og appellere til både partimedlemmer og til KK-venner utafor partiet om å bli med. Dette er av største betydning for å styrke avisa framover.

SKAU.

LANDSMØTEREFERAT : ØKONOMIRAPPORT

(SOM IKKE KOM MED I LM-EXSTRA)

Det ble lagt fram regnskap for partiets økonomi for landsmøteperioden. I tilknytning til regnskapet la SKs kasserer fram en rapport om arbeidet med partioekonomien i perioden.

Landsmøtet valgte en desisjonskomite som gikk gjennom regnskapene og hadde tilgang til bilag. Desisjonskomiteen innstilte overfor landsmøtet å godkjenne regnskapa med merknader. Innstillinga fra desisjonskomiteen ble vedtatt enstemmig uten avholdende stemmer.

I sin rapport til landsmøtet understreket kassereren flgende:

1. Partiets økonomi er helt og holdent basert på sjølberging. Kontingenten finansierer partiets virksomhet fra topp til bunn: SK, DS, UDS, laga. I landsmøteperioden er dette supplert med to innsamlinger: I 1981 blei sommerleirinnsamlinga delt mellom AKP og RV. I 1984 gikk innsamlinga til oppbygging av partiskole og til partiet lokalt.

2. Storparten av landsmøteperioden har vært en periode med nedgang i medlemstallet. Først i 1984 stoppa nedgangen. I denne situasjonen har SK sett det som helt avgjørende å kjempe for å skaffe det økonomiske grunnlaget for å opprettholde et apparat av yrkesrevolusjonære i partisentralen. Dette apparatet har vi måttet redusere noe. Men det kan ikke komme under ei viss grense uten at det vil få store politiske konsekvenser og påvirke hele partiets funksjonsmåte. Det finnes i partiet overdrevne forestillinger om hvor stort det sentrale partiapparatet er. I virkeligheten er det svært skrapa.

3. Ved begynnelsen av landsmøteperioden la Økonomiutvalget (ØKU) opp følgende kurs for å møte de økonomiske problemene i partiet:
a) Full gjennomgang for å spare penger der det var mulig.
b) Gjøre viktige endringer i kontingentsystemet som bl.a. ville øke snittet pr medlem.

- c) Føre kamp for å redusere kraftig det ikke-betalende skiktet i partiet.
- d) Være villig til å tære på partiets reserver.

Helt avgjørende her var det nye kontingentsystemet som økte snittet med ca 12% og som gjør at snittet automatisk øker i takt med lønnsutviklinga.

Kampen for å redusere det ikke-betalende skiktet i partiet har pågått i hele perioden, men gitt målbare resultater først det siste året.

Fortsatt er det betydelige problemr i fire fylker. Og fordi det dreier seg om bl.a. to store partidistrikt, Oslo og Hordaland, er det et betydelig problem fortsatt for hele partiøkonomien.

4. Den viktigste oppgava i partiets økonomiske arbeid nå

er å drive inn kontingenten. Det er den viktigste oppgava for kassereren både i SK, DS og laga.

Den viktigste kortsiktige oppgava er å få ned restanser, det ikke-betalende skiktet.

Videre gjenstår det en del for hele partiet betaler kontingent ut fra brutto inntekt. Men for et parti som til de grader er avhengig av kontingenten, er det viktigste for å bedre partiets

økonomi at medlemstallet vokser. Rekruttering er derfor helt sentralt også for å bedre partiets økonomi.

Kassereren la også fram rapport om økonomien til Rød Valgallianse, Røde Fane og Dokka.

Det ble også lagt fram rapport om den økonomiske situasjonen for partibedriftene.

flkk du med deg alt ?

DETTE NUMMERET AV TJEN FOLKET BLE PRODUSERT PÅ PROVISORISK VIS.

VI ER SPENTE PÅ OM ALT BLE LESELIG. OG , DU FÅR BÆRE OVER MED AT DET IKKE BLE TID TIL ILLUSTRASJONER o-l.

REDAKSJONEN

Tom side